

ISSN 1849-4331

BESIDE U JATU

14. SUSRET
BARBANSKIH PJESNIKA

BESIDE U JATU

14. susret barbanskih pjesnika

Nakladnik:

Kulturno - umjetničko društvo BARBAN

Za nakladnika:

Marino Broskvar, predsjednik KUD-a Barban

Urednik:

Denis Kontošić, mag. educ.

Koordinatorica i voditeljica Susreta:

Nives Trošt

Crtež omota:

Nika Broskvar, učenica 1. razr. Tehničke škole, Pula

Grafička priprema i tisak:

GRAFIKA Režanci

Naklada:

300 primjeraka

Organizatori i domaćini Susreta:

Kulturno - umjetničko društvo Barban

Općina Barban

Turistička zajednica Općine Barban

BESIDE U JATU

14. susret barbanskih pjesnika

Barban, srpanj 2024.

JATNO JATO BARBANSKO

Lete lita ka i ča se vitrenjak vreda vrti. Nanke se ne ubrneš, a već je lito na kraju, već si čestitamo novi Božić, novi Vazam, novi rojendan... I tu ne moremo niš, neg se radovat ko smo svi još na broju, ko smo na nogah si svako jutro, ko nan dičica i nuki lipo restu zuz nas, ko su fameje još vajka teplo naredno nan jato, ko nas ne tuka pojt u svit trbuhon za kruhon, ko moremo to svoje doma z najmilijima svojima godit.

Jeno takovo jato je i skup barbanskih poeta na Besidah u jatu. To je jato za beside, ma i jato za narod, za duše. Takovo ništo se je poželilo, kada se je pošlo levat Beside u jatu 2011. lita. Danas znamo da je to jato zaspravlje jatno, da je kapaco čuvat od zla i nevolje, da se u ten jatu čuješ bolje i da ti je vajka lipo, ča smo uno bili vidili u vrime korone, ča vidimo i danas, kada je čuda grdega po svitu, a u uven jatu srce vajka tuče življe i liplje, meklje, z babinin pason kolorano, z nikon posebojnnon teplinon potepljeno.

U ovogodišnjoj zajedničkoj zbirci pjesama barbanskog pjesničkog susreta, četrnaestoj po redu, na korak do jubilarnog 15. susreta i 15. zbirke, bilježimo dobre brojke. Vajka niki pojde, ma niki i dojde, pak smo tu nidi i ne smimo reć da nismo kuntenti. Ove godine imamo do sada najveći broj pjesnika, čak 45, a što je značajno više od godišnjeg prosjeka u 14 godina, koji iznosi 35,3. Pjesnikinja imamo 33, također najviše do sada, što je značajno više od godišnjeg prosjeka žena u iznosu 25,2. Muškaraca imamo 12, nešto manje nego lani, ali još uvijek iznad godišnjeg prosjeka koji iznosi 10,1.

Beside u jatu	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
Godina	2011.	2012.	2013.	2014.	2015.	2016.	2017.
Broj pjesnika	18	26	33	29	30	37	43
Žene	16	19	20	20	22	26	31
Muškarci	2	7	13	9	8	11	12
Broj pjesama	29	45	66	61	74	86	88

Beside u jatu	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.
Godina	2018.	2019.	2020.	2021.	2022.	2023.	20247.
Broj pjesnika	18	26	33	29	30	37	43
Žene	16	19	20	20	22	26	31
Muškarci	2	7	13	9	8	11	12
Broj pjesama	29	45	66	61	74	86	88
Sveukupno objavljeno pjesama: 1.076			Prosječan broj pjesama po susretu: 77				

Dobna skupina (god.)	do 20	21 - 40	41 - 60	60 - 80	preko 80	Sveukupno
Broj pjesnika	12	3	11	18	1	45

Dob pjesnika je i ove godine uobičajeno u vrlo širokom obuhvatu, od najmlađih 12-godišnjaka iz Osnovne škole *Jure Filipovića*, Barban, pa do dobi s navršениh 8 desetljeća življenja. Najveći je broj pjesnika ponovno u skupini 60+, u dobi u kojoj valjda konačno imamo malo više vremena posvetiti se onome što volimo, u ovome slučaju pjesništvu. Raduje nas podatak da ove godine imamo više mladih pjesnika u dobi do 20 godina, kao i da se povećao broj pjesnika u skupini 41-60 god. Mladost znači život i u ovome slučaju, a mladi pjesnici imaju priliku objaviti prvi puta svoje pjesme i potom svake godine nastaviti objavljivati, ako ih to bude zanimalo i ako budu željeli učiti od starijih i pjesnički se dalje razvijati, sazrijevati s barbanskim pjesničkim skupom.

Broj izabranih pjesama je i ove godine iznad 100. Izabrane su 104 pjesme, kao i lani, što je značajno više od godišnjeg prosjeka, koji iznosi 77, čime potvrđujemo lani izrečenu tvrdnju o svakogodišnjem porastu kvalitete dostavljenih radova. Učimo svi zajedno, tešemo i dotjerujemo svoje verše, nastojeći se predstaviti svake godine u što boljem svijetlu. Tiskanjem ovogodišnje pjesničke zbirke, imamo do sada tiskano, u 14 dosadašnjih zajedničkih zbirki, ukupno 1.076 čakavskih pjesama, odnosno prešli smo prvi prag od 1.000 pjesama, što je zaista prekrasna, vrlo dojmljiva, gotovo veličanstvena brojka, koja nas izuzetno raduje i čini sretnima. Donijeti preko tisuću pjesama na oltar domaće beside,

kao nemjerljivi doprinos očuvanju te naše mile, barbanske beside, za čitanje, za učenje, za ličit dušu i tilo, ipak nije mala stvar i možemo se time izuzetno ponositi.

Ako tome pridodamo i činjenicu da su danas sve pjesničke zbirke dostupne svakome, u svako vrijeme i na svim kontinentima svijeta, na mrežnoj stranici <https://barban.hr/beside-u-jatu/>, tada našoj sreći gotovo nema kraja. Besida barbanska je tako sada cilen svitu pod rukon i okon, naročito je to važno za ljude ki žive u daleken svitu, a sada moru svoju besidu čitat svaki dan, moru se tako podsjećat na rodni kraj, na djetinjstvo, na svoju Istru, na njihov Barban i Barbanštinu.

Pjesme ovogodišnjeg 14. barbanskog pjesničkog susreta *Beside u jatu 2024.*, verš do verša, joped njih više od 100, zdrilih ka i jabuka, kvalitetnih, svako lito sve boljih, svidoče uno svoje, da življenje je lipo i dobro dokle je ga i dokle je nas na ten svitu:

„*Da san golup / na preskrajnemu nēbu / smeja bih se Suncu i muru...*“ (Josip Klarić); „*Tako san vajk bija sričan, / kad smo skupa sijali i sadili...*“ (Milenko Baćac); „*...stila bin da se torna sve lipo... / Čekan lastavice.... Čekan premaliče*“ (Mirjana Bernes Glavinić); „*Kako je to vreda pasalo, / kako san tako vred naresla...*“ (Lana Broskvar); „*Nikad se je kamik po kamik na ruke slaga...*“ (Nika Broskvar); „*Takni me z besidon. / Mehkon, prez malicije...*“ (Eda Budić); „*Lipa si nan Istro mila...*“ (Jasna Bulić); „*Puš kja dida i oca mi, / beside njen je bila škrtu...*“ (Oriano Bulić); „*Žepi su proškuljani ma srce je puno...*“ (Avelina Damijanjević Draguzet); „*Lice zgromičano / kako već put / preorena zemlja...*“ (Drago Draguzet); „*Beside moje domaće, / nisan vas zabila...*“ (Biserka Drndić); „*Dali su mi sve na svitu i zato njen fala...*“ (Nevia Glavinić); „*Novi svit. / Novi smih...*“ (Sara Grgorinić); „*...svu je forcu u delo pritočija / dan mu ni upera...*“ (Živka Kancijanić); „*Suha gruda, oštra stina, / čovika je učinila...*“ (Elis Konović); „*...sa unukima svojin hi učija: / kako bit čovikon boljin...*“ (Alen Kontošić); „*Pramaliče / nosi ariju meku, / dih cvića i zelenine... / mekljastu dušu...*“ (Denis Kontošić); „*Znati ćeš voliti vrime, / misto i ljude ki su ti pomogli...*“ (Divna Kontošić); „*Žena sprida, u jenoj ruki palica, / u drugoj sprticu drži...*“ (Mario Kontošić); „*...Istra naša je kus raja / i to nan daje*

čuda kuraja... “ (Anita Koroman); „*Nidan drugo nima lazno / frmat se, sist, počinut, / počakulat...*“ (Nevia Kožljan), „...*kadi mi je z borše pa / odor rožic / ča zdavni san nabrla...*“ (Dheeba Kožljan Škabić); „...*ma vero lip mladić / kako i tić...*“ (Lucija Krelja), „...*samo ko moreš, pod križen, / svojon suzon grihe si uprati.....*“ (Milan Pačić); „*Na gnjištu trpije i mulete, /zgor nape se luštraju bukalete...*“ (Željko Pauletić); „*I da moren tako, / s tobon bin gledala kako sunce gre spat...*“ (Ana Paus), „...*doma ću se tornati. / Po mojoj kampanji želin joped šetati...*“ (Marko Pekica); „...*Darivajmo / jeni drugima / ljubav i / radujmo se životu!*“ (Elia Pekica Pagon); „*Naša ljubav je pošla u prah i vitar...*“ (Bartol Pereša); „...*ne gasi se nikad iskra / u unen / ki je z vognja zresa.*“ (Nensi Pereša Licul); „...*Štimati od svih najboje, / Ma sačuvati svoje...*“ (Alida Perkov); „*Rasuli se svud po svitu / u tujini zgojili su si dicu...*“ (Damir Pletikos Koroman); „*Kad zasviri i zakanta Barbanac, / punat u sridu i pokle tanac...*“ (Đildo Pliško); „*Štajun je / za intradu pobrati / i u konobe je /za spraviti / dopeljati...*“ (Marija Rojnić); „*I čuda puti / tuji nas križi / Ne interešaju...*“ (Katica Špada); „*Pečat san puštila / i još samo san JA ustala.*“ (Nives Trošt); „*Ma dok su oni tu, / Sve će na mistu zustat...*“ (Stefani Trošt), „*Segutra su proliće profumano / I rasevitana briskva imali zakon...*“ (Loreta Ukota); „*Budi trda i svoja, / hiti plamik...*“ (Nina Vale); „*Baba mašu drži / stari dido pipu dimi...*“ (Ana Blarežina); „*To je moje ugnjišće! / To je moj dom!...*“ (Lorin Blažina); „...*Lipa kako roža...*“ (Teodora Cetina); „*Ognjišće gori, / dido se veseli...*“ (Ivona Dujak); „*Svakega dana / baba gre kravan dati...*“ (Stefani Popović); „*Baba dida moga voli / Ali š njen glava je boli...*“ (Tili Rabak); „*Osmi mart je dan / kada žene ležidu...*“ (Nika Učkar).

Teme pjesama su i uvo lito razigrane u svojoj sveobuhvatnosti i voluminoznosti, čime je svakako i pjesnička zbirka zanimljivija, pitkija i čitkija. I uvo lito moremo zaključit da barbanski pjesnici, i pofat tega ča je čuda črnega i nevolje u svitu, nisu takovi, nisu depresivni, ne pišu žalopojke, ne tuguju, ne plaču, ne hitaju se pod noge... Reć bi da njen je napro naredno i jatno to naše mило barbansko jato, jato za beside i jato za narod. U pjesmah je vajka vidit življenje z nadon u bolje sutra, življenje u svoj svojoj lipoti, življenje za življenje, kolorano i profumano... Tako pensaju barbanski pjesnici, tako žive, tako pišu, tako kantaju vajka puni optimizma, entuzijazma i poleta. Vajka vide uno napro potribno svitlo

za se zvuć van, svitlo na kraju tunela, sunce pokle dažda, smih pokle tuge, življenje na početku i naprid zavajka.

A poruka svin van je, kako i svako lito: Pišite i naprid, u miru, lipo, za sebe, za druge, za Barban i Barbanštinu, za ti trdi naš koren barbanski! Zvonit će naprid vaše beside, pojt će u svit, svitlost vela će bit. I ne daj se Bog nikada sramovat te naše mile beside! Budimo srićni ča je imamo, ča još je živa, ča ćemo dicu našu, nuke i pranuke, još vadit tako, po našu, kušeljat, ča ćemo tu našu dotu srčano naprid nosit još miljare i miljare lit, za sve une ki se još nisu nanke rodili, a štimat će je stešo i volit ka i mi. Lipi i mili moji, srićno van bilo, zdravo i kurajno! Vidimo se i klitu u Barbanu!

U Orihi, hipac pokle Vazma, lita Gospodnjega 2024.

Denis Kontošić, mag.educ.

JOSIP KLARIĆ

gost susreta i zbirke

Josip Klarić (Gračišće, 1952.), pjesnik i prozaik. Pisanjem se počeo baviti 2010. godine. Piše poeziju i prozu na hrvatskome standardnom jeziku i na gračaškome čakavskom idomu (gracaskoj čakavici). Prvu zbirku poezije i proze objavio je 2011. pod naslovom *Spomenar Gračišća*; potom *Put gračaške sudbine* (2014.), *Pod sjenom Svetoga Vida* (2015.), *Vreteno na vjetru* (2016.), *Svitanje za sve dane* (2018.) te *Neka te moja beseda takne* (s CD-om) (2024.).

Veći dio njegova stvaralaštva vezan je uz rodno Gračišće i istinite detalje iz vlastita života i života ljudi s kojima je proveo djetinjstvo. U prozi pripovijeda o događajima iz Drugoga svjetskoga i Domovinskoga rata, o zgodama i nezgodama svojih poznanika, događajima koje je sâm doživio ili čuo od svojih sumještana, ali i o gračaškim običajima i zanatima koji su se izgubili ili samo djelomično očuvali. Zbirka *Pod sjenom Svetoga Vida* duhovnoga je sadržaja, a sastoji se od 60-ak pjesama. Uz to, pjesme te tematike objavljene su mu u sljedećim zbornicima i časopisima: *Biseri u zvijezdama*, *Dalje do Riječi*, *Dar domovine*, *Duga vjere*, *Između kamena i svitanja*, *Modri otkosi nesanice*, *Nebesko valovlje*, *Srce Isusa i Marije*, *Susret riječi*, vjerskome listu *Ladonja* te časopisu *Istarska Danica*.

Godine 2014., na 6. susretu hrvatskoga duhovnoga književnog stvaralaštva „Stjepan Kranjčić“ dodijeljena mu je 1. nagrada u žanru poezije za pjesmu „Moja domovina“. Pjesme su mu objavljene i u mnogim drugim zbornicima i zajedničkim zbirkama, kao što su: *Antologija facebook pjesnika*, *Dalje do riječi*, *Moja pjesma tebi za Valentinovo*, *More na dlanu: perom za mir*, *More na dlanu: svezan stihom*, *More na dlanu: tijelo od soli*, *More na dlanu: u pjenu stihova*, *Opet sam ulovio tišinu*, *Pjesme koje nam život znače* (međunarodna zbirka poezije), *Pjesnici oko kamenog stola*, *Srce Isusa i Marije*, *Svim na Zemlji mir veselje*, *Tebi ljubavi za Valentinovo*, *Tebi pjesmom za Valentinovo*, *Umjesto mojih ruku*, *Valentinovo u lepršavim stihovima*, *Verši na šterni*, *Zagreb na dlanu*, književno-povijesni zbornik *Bujština* te u knjizi *Govor Gračišća* Alvijane Klarić. Od 2014. do 2022. predstavio se poezijom u Hrvatskome saboru kulture, a nastupio je i

na mnogim humanitarnim manifestacijama. Godine 2017. nekoliko je njegovih pjesama objavljeno u antologijskoj zbirci Hrvatskoga sabora kulture – *Zbornik radova hrvatskih zavičajnih književnika 2012 – 2016*. Godine 2018. u Mariji Bistrici dobio je treću nagradu za pjesmu duhovne tematike; 2022. prvu, a 2023. drugu nagradu. Na literarnome natječaju *Ca je ča*, koji provodi Gradska knjižnica Labin, 2021. godine dobio je prvu, a 2023. drugu nagradu. Zapažen je i njegov književni uspjeh na literarnome natječaju *Pićonski feroli i feralići*, gdje mu je 2018. pripalo 1. mjesto; 2019. drugo, a 2022. treće mjesto. Nekoliko mu je pjesama i uglazbljeno.

Član je Matice hrvatske, Hrvatskoga sabora kulture (Društvo hrvatskih zavičajnih pisaca) te KLD-a Rešetari.

DÂN NÎ DÒSTA ŠKÛR

Zatòpljeni zdřhi
rîco va mözljenu
ùra na zîdu
kàko zrèle jàgode grozdà
hīpī ciēdi va nuôc
tihôca z mrězi pàuka
obavīja mojò pustěljo
öblaki se tukuô
zazīvan mihuôljsko lëto
sûnca je sè mănje
mà dân nî dòsta škûr
da bìh va njīn mòga sànjat,
nuôc je prekrãtka za složit viêrs
va kiën bīn díha tvuôj dâh
a nī spiêgalj nīman
va kiën bìh se mòga prepoznät
i sàko strànico živòta njemu dorovät.

MĀHNĪ S FACOLIĆĀN

Obucì debèli kapòt otiēnja
da ìma pelìco i dinbòki žepì
ondā pridì, ogrnì me smiēhuõn,
māhnì s facolićān rastīraj õblaki
da mi skruos zāprto ūknò
sūnce stēpli līce,
māhnì, splāši škurīno
zgnjēceno va mojiēn živõtu,
na stazē zapēštanoj z līšćen
sucì svuõj hlāt
i ne obukūj se va mojò pokòro,
dòkle zīdna ūra pokazūje vriēme
sāđīmo boške s profumānen driēvon
da se ìma kāmò srēca prošīcāt.

DA SAN GÖLUP

Da san gölup
na preskrājnemu nëbu
smejã bih se Sũncu i muõru
visõko nat Mësec
iskã bih zviêzdo mojêh sãnji
z visõkega bih razvezëva
vrĩsãk srca mojëga barbãnsken zĩdinami
ot tãmo kadë se ne prepoznã
procvãli ružmarĩn nĩ opãren bašelãk
mã nãnke nĩ cõt uduõr ot njihõvega kũsa.
Da san golup, letiê bih visõko
da va piëscë stĩscen
njĩhovo kuõnjsko, a ne tovãrljo vetĩco
zbũjeno va mojëmu dĩhu
kadë se mĩsli mòro çapãt
za žviëliti kuõnjski riëp
pã da se ne otãce va štajuõnah
razlĩtega vrëmena kadë se kãplja rosĩ
ne drži za nagriëšpani dlãn
da se mòren takuõf
va jãto barbãnskeh besiët skalãt
va tihõce na kõrice ot lĩbra takãt
kadë çe sĩ deštĩni nãprof me kuntenãt.

Riječ
pjesnika
2024.

MILENKO BAĆAC

Rođen je 27.1.1954. Završio je srednju školu za mesara te radio u *Mesoprometu*, Pula, a potom do mirovine u *Vodovodu*, Pula. Njegov veliki hobi su harmonika, čitanje i proizvodnja domaće hrane. Živi u Draguzeti.

MOJOJ DRAGOJ MARIJI

Vajk si me volila,
vajk san te volija...
Z tobom srićan san bija,
u lipen i grden
čuda tega proživija...

Kad oren, mislin na tebe.
Od početka brazde do kraja,
gledan da ću te vidit
kako mi se smiješ, moja draga,
i kako mi mašeš...
Čao, Mile! - vičeš mi iz raja.
Toliko si mi bila prava.
Bog te posla pravo u raj!

Tako san vajk bija srićan,
kad smo skupa sijali i sadili,
kuntenti na zemlji bili.
Puno si me tega naučila
da nisan sve ni zapošta...
Zahvalan ću zavajka
za tvoju dobrotu bit.

Tužan san jako i žalosan...
Ča je prez tebe uvi svit?
Valja je tako moralo bit.

MIRJANA BERNES GLAVINIĆ

Rođena je 16.10.1968. u Puli. Ljubav prema recitiranju iskazala je u OŠ *Jože Šuran* u Višnjanu, a potom je počela i pisati pjesme. Osvojila je 2. mjesto na natjecanju *Di ča slaje zvoni* u Žminju i 1. mjesto na *Memorijalu 26 smrznutih partizana u Mrkoplju*. Godine 1989. udala se u Frkeče, a od 1994. živi s obitelji u Italiji. Nakon duže stanke, opet je počela pisati poeziju na čakavštini i na talijanskom jeziku. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama pjesama *Beside u jatu*, *Verši na šterni* i u talijanskoj zbirci poezije *Lagunando*.

SNIG

Ni tišine tiše od pada pahulj sniga
Sprid njih klekne jeka z briga
Svaki šum umukne
kaj da ga oganj zloži
Dok se pahuja na pahuju
Kaj tišina na tišinu taloži

Bože moj...
Daj da buden sprid Tebe
bila kako i Tvoj snig
Mrzlina ka Tvoju Zemlju topli
Bila punjava ka upija stope čovika
Da spi u miru Tvoja lipota
Dok se topin
da ublažin žeđ korenju Tvojega Života
Tiha...
Plaha...
Gledajuć u oči Tvoje sunce...
Do zadnjega daha...

JEDAN DAN

Šajeta je rasparala spokoj u nebu
Kako i stari lancun...
Njena je svitlost prasla mrež sure grote
Od kih je složen kažun...
Daž je nabumba crvene grude
Vahje sena i žute snope...
Cidi se voda... kapje... kapje...
Na šufit kroz razbijene kope

Digni me Bože iz te kajuže
Uperi mi sa dažjon ranjeno tilo
Rasnesi zlo iz tempurala
Tornaj sve kako je bilo
...danas iman potribu da me zagliš malo jače
...neću da mi dica vide kako in mat plače

Na nebu su se počele šćarivati ruge...
Tempura se kalma...
Sam sa sobon još u daljini bruntula
Bunca...
Stirala ga je posuta s neba šaka sunca.
Tu san da poletin...
Za činit sve uno ča u srcu si zapensan...
Jer se parićiva ...rođen iz rose...
Jedan lipi dan.

GNJIZDO

Spod gred u gnjizdu kadi se lastavice gnjizde
Kroz škuju mrež tavelami me gledaju zvizde
Late su prone z nariženon arbeton i cuki
Arija daje po teplen kruhu,
kuhanoj maneštri, zmejenoj muki
Kasuni u konobi su puni šenice
Hiže se hihotaju pune smiha, igre i dice...
Tetoja je puna sena
Spod strihe naštivana drva suha
Štenjada kuha...
Blago leži i prežimje na lancunu od žute slame...
...a vani je mraz pokrija za čerišnje skopane jame
...a vani je led zaledija vodu ka je kapala z špine
Vani je vrime ken se tresu zubi od zime
Dvor je tepa od sape ka se cidi po groti
Zahvaljujen Bogu na svoj preživljenoj lipoti
...stila bin vidit zorene nove brazde
unega starega želiznega pluga...
...stila bin da se torna sve lipo...
Kako i lastavice s juga

U gnjizdu upletenen zemjon,
travon, granjen i cvrkuton
Ko još daje na mlade tiće...
Čekan lastavice... Čekan premaliće

LANA BROSKVAR

Rođena je 6.4.2008. u Puli. Učenica je 1. razreda srednje Medicinske škole Pula, gdje pohađa smjer fizioterapeutski tehničar. Članica je KUD-a *Barban* te aktivna u njegove tri sekcije: literarno - recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. Živi na Prnjani..

OSAN ŠKALINI

Čuda truda od prvega dana,
z jenega i drugega kraja.
A mi smo malo slušali
malo vragali.

Od vajk ste strpljenja za nas imali
i sada znamo ča oni put nismo kapili
da ste se trudili, da ste umili, da ste znali
i da ste od nas male ljude učinili.

Kad bi klupe govorit znale
čuda bi tega povidale,
ma mi ćemo he puštit
za druge pokle nas razveselit.

Svoja ste nan srca otrpli,
dušu dali,
roditelje gambijali
i niki novi svit prežentali.
A ja...
Već san nogu na deveti škalin digla,
rukave zasukala,
plan učinila
i mladosti namigla.

SLIKE KE NE ZBLIDE

Uni put su me za ručice držali
pletenice pleli
i pjesmice kantali.

Kako je to vreda pasalo,
kako san tako vred naresla.
Pensan i pensan....
Da se jedan mali hip u ono vrime tornan.

Ma ni lazno, moran poj naprid...
Najprije srednju regulat,
kakovu štoricu fabrikat,
a najvažnije,
sebe i svoje kuntentat!

NIKA BROSKVAR

Rođena je 6.4.2008. u Puli. Učenica je 1. razreda Tehničke škole Pula, smjer arhitektonski tehničar. Članica KUD-a *Barban*, gdje je aktivna u tri sekcije: literarno - recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. Živi na Prnjani.

DIMBOKO KORENJE

Nikad se je kamik po kamik na ruke slaga,
Ni bilo cimenta ni gipsa,
Ma kakov silikon i pur pjena.
Z blaton se je kamik za kamik takiva.
I tu je zustalo njihovo življenje.

Dimboki su istrijanski fundamenti,
ašto u forci naših starih
leži kripko korenje.

Udzad cimenta i gipsa je sve prazno,
silikonon i pur pjenon
zgubili smo udor naše zemlje.

Zidi i dan danas čuvaju štorije stoljeća,
nose toplinu i ljubav naših starih.
samo hi poslušajte...
Imaju čuda tega za povidat.

SVIDOK ŽIVOTA, ČUVAR VRIMENA

Ura ud nikad, puna praha,
simbol naših starih,
svaki otkucaj je bija
njihov udisaj, korak, suza, smih...
Čuda sinjali je zapoštala,
u svakoj minuti
nika nova štorija spi.

Svidok je života, čuvar vrimena.
Kroz temporale i mirne dane tu stoji.
Tik - tak,
zvuk starih dani svoju kantu piše.

Podne je odzvonilo i više je ni bilo čut
sinjali se gube,
pukotine već su pune suz.
Čuda tega mi je još morala povidat
i nove štorije i kante kantat.

Ča da sada delan? Urara više ni.
Ki će meni te štorije povidat,
ki će moje spomene čuvat. Ki?

KUD BARBAN

KUD svoje korenje širi
da se nikad ne zabi,
Žene u nošnjami kako šinjore z Pariza,
muški se z ponosom nose kako stina.

Svaka kanta ima
svoju štoriju starega vrimena,
z miha zvoni povijest, glasna i jaka,
z roženice se svirka puna ljubavi rađa
i neka se čuje do kraja svita.

Plešu i stari i mladi,
z čuda kuraja,
srca velika i puna
ljubavi svoga kraja.

Neka naše ČA,
kanta, ples i svirka,
nikad ne ferma.
Neka se čuju za vike vikova!

EDA BUDIĆ

Rođena je 1969. god. u Pazinu. Osnovnu školu završila je u Žminju, a srednju školu u Pazinu. Do udaje je živjela u Maretićima. Udajom je Barbanka. Radi i živi u Žminju, ali dio vremena provodi u Draguzetima. Pisati je počela nedavno. Sudjelovala je na smotri *Beside u jatu 2023.* godine i na recitalu *Josip Ozimec* u Mariji Bistrici. Pjesme objavljuje u časopisu *Kvaka*.

PEPELNICA

sile smo poli stol
na četiri ure potle podne
od jutra svaka
u pol fete kruha
nakrgale pjate vrzote i bakala
z molitvon za dobro korizmu

oči veće od usti
stile sve nabot poist
nahitat se
pak da pojemo h maši
da se zapopelimo
da dočekamo Vazan
jušto kako rabi

da se domislimo
da same ne moremo
da nan rabi pomoć
i Boga i ljudi

DIDO

Svo ono brime grdega,
slabega i mučnega
ča je nosija sobon cili život
ač su mu bili zastrašili
da nikakor ne smi to puštit –
rasipalo se je
kako gnjila vrića od jute
kat je došla ura da to kala.

Kat su šli prebirat
prvo nego su sve hitili ča
našli su velika zrna i kuse
ljubavi i škrbi za njigove.

Skriva hi je dimboko, dimboko,
ač su ga navadili
da ne smi pokazat dobrotu i lipotu
da ga ne bi držali za blago.

Potle, lita i lita,
njigovi ćute toplinu i dragost
s kojima hi je zamotiva
a to ni bija kapac zreć.

TAKNI ME

Takni me z besidon.
Mehkon, prez malicije.
Pomalo mi reči ča imaš za reć.
Već dugo ne slušan onejste ki viču
ki moraju prvi bit na svima kraji.

Takni me z koluron. Z finin, starin lišćen
z mirnon vodon lokve u kojoj je nebo.
Z vlasi boje noći ili od kostanja
z rožami u vrtu ke na miru cvatu.

Takni me z tišanon. Zamotaj me u more
kada tiho miče oseke i plime.
Takni z zoron ranon,
prvo nego počne šušur i viture
u pospanin gradu.

Takni me z profumon. Daj da ga oćutin.
Neka bude jak, sva zelen i zlatan.
Na bulin mladiću, na lipoj šinjori
takni me z lipoton ka će me hranit.

Ne nosi mi nemir. Ne govori da znaš.
Ne rivaj mi ono od česa se gušin.
Samo malo, lahko, takni me z najboljin.
Nič manje od tega neće me taknit.

JASNA BULIĆ

Rođena je 30.8.1958. Po ocu iz Sutivanca, djevojačkog prezimena Medančić, a po suprugu iz Glavani. Živi u Vodnjanu, gdje je završila osnovnu školu. Srednju turističko-ugostiteljsku školu završila je u Puli. Poeziju piše od osnovne škole, kada su joj i objavljeni prvi radovi u zborniku *Čakavčići* (1972., 1973.). Bila je 15 godina članica Literarne udruge *Cvitak* iz Vodnjana, gdje je sudjelovala u raznim manifestacijama poezije. Izdala je tri samostalne pjesničke zbirke: *Zajedno u ljubavi*, *U duši zauvijek dijete* i *Uzburkane misli*. Posjeduje preko devedeset zbornika, gdje je objavljivala i duhovnu i haiku poeziju.

LIPA SI ISTRO

Lipa si nan Istro mila,
ma vajka si to i bila!
I kada su te drugi stili i peštali,
mi Istrijani smo znali
da si zavajka naša!
Naša si zemlja, črlena, siva i bila
draga Istro mila!
To ča nami ti daješ,
to ni nideri u svitu,
nimaš rudniki od zlata,
ma imaš zlatno maslinovo ulje,
imaš česte od malvazije i terana,
od davnih naših dana.
Bogatstvo su tvoji ljudi ki ti virno služe,
vridni težaki ča tvoju zemlju vole i pluže,
sve si nan dala, sve ča si imala
i zato ti čuda fala.
Lipa si nan Istro mila
i takova zavajka budi
neka te čuvaju naši dobri ljudi!

POLETITE TIĆI

Poletite tići, veli i mići,
poletite galebi, grdelini i kanarini,
raspršenih kreli, ma kadi god bili,
kako jato dobrih vila,
pošaljite svitu poruku mira!

Ovi svit na dobro ne gre,
ljudi ne kape, da je u ljubavi sve.
Zato vi, tići moji,
po putu plavega neba,
svojin pojen rečite
da nan je ova planeta Zemlja sve,
i da nan zavajka budu
zaprta vrata rata,
gospodarima svita iz inata!

To će biti pravi svit,
pun ljubavi i prelip,
ako niš drugo, za našu dicu
po cilemu svitu!

NA DOBRO NE GRE

Ovi svit na dobro ne gre,
neka reče ki ča će!
Sve je huje na ten svitu,
tako daleko, a joped blizu,
plameni rata delaju krizu!
Kadi se ljubav zgubila za svakega čovika,
kadi se radost utopila, kako da ni mista
na ovoj lipoj planeti za sve nas,
ča u ratu se išće spas!?
Tamo, niki tobože, vladari svita
donesu posvuda vitre rata,
više nidan ninega ne voli, nanke brat brata!
Još malo ljubav ne bude ni u verši stala,
ostati će samo vapaj čovika i očajni krik,
a život bi moga svin biti tako lip!
Će biti da nas je i dragi Bog puštija
aš niki pensaju da su veći i od njega,
a za sve ljude čuda dobrega je učinija.
U svojen srcu čuvan pupoljke mira
i neka onda procvitaju za našu dicu,
za sve ljude na oven svitu!
Nan rabi samo ljubav i mir do neba,
nikakovi rat nan ne triba!

ORIANO BULIĆ

Rođen je 3.4.1962. u Puli. Doktor je medicine, specijalist interne medicine, subspecijalist nefrologije. Medicinski fakultet završio je u Rijeci, specijalistički ispit iz interne medicine u KBC Rijeka, poslijediplomski ispit iz imunologije na Medicinskom fakultetu u Rijeci, a upisao je i međunarodni doktorski studij iz područja biomedicine. Bio je ratni liječnik u Domovinskome ratu, načelnik saniteta brigade, pa načelnik saniteta zbornoga područja. U Općoj bolnici Pula, od 1985. liječnik/specijalist internist, od 2007. odgovorni liječnik specijalist Centra za dijalizu, a od 2014. rukovoditelj Odjela za nefrologiju, dijalizu i imunologiju. Objavio je tri samostalne pjesničke zbirke: *Sprgani uziri* (1995.), *Blagoslov vječnosti* (2010.) i *Prepoznati put* (2011.). Pjesme su mu objavljene i u više zajedničkih zbirki i antologija. Živi u Glavani.

JUTARNJA

U maglenen jutru
Nebo i zemlja se pote
Suze dažda
Glade smokvu
Ka spi
Tamo kadi zavija put
A na njen ninega ni
Svi sanjaju babin pas
u toplih posteljah
a moje su moždine mokre
potne
ud sanji
jutarnju čekam
da i mene nada ubajde
a biži mi smih

ŠKROPAC

Slušan te
Čujen škropac te zime pasane
Kalendar prazan, bez miseci i dan
A besida dan na dan

Da san joh ne povidaj, to znan
Ča je bilo tih dan, znan, reči ča ne znan

Da laga san una pisma da je za te
I san i nis, ni sam ne znan
Besida ima svoju moć, ne pita mene ni tebe
Ona ima svoj put

Puš kja dida i oca mi, besida njen je bila škrta
A dušu samo Bog zna
Moja besida je hlepljiva, sram njoj ne porta
Nima mire ni krijancije

Prevarila te moja besida
I mene je
Skrila se kako tat i na te skočila

Si čula da ud balini san biža, da san strahljiv
Uho je privarito
San biža samo za još jenu, strah mi ni porta

Da san privarit, privarija san sebe

PLJUČU ME

Spod srama
Kunu
Da niš san
Siromah
I žalostan da je život moj
Stara štraca
Ka tare njihove grihe
Ma bija san drag
Materi ka me rodila
I tac mi se veselija
A ja da san z vragon kolo zaplesa
Vesele se mojen kraju
Ne kape
Svi gremo tamo
Plesati ćemo isti ples
I oni gospoda

AVELINA DAMIJANJEVIĆ

DRAGUZET

Rođena je 13.3.1966. u Cresu, gdje je provela i djetinjstvo. Živjela je u Malom Lošinju, a sada živi u okolici Pule. Udana za Barbanca, istarskog etno umjetnika Draga Draguzeta, s kojim zadnjih godina pjeva, pleše, svira, nastupa i govori svoje i njihove zajedničke stihove. Roditelji su joj iz malog sela Podol na otoku Cresu, pa je podolska cekavica prvi jezik koji je naučila i na kojem piše. Do sada su joj izdane četiri zbirke pjesama: *Podolska luna marcena* (1998.), *Zlato va kamiku* (2004.), *Do jubavi friži* (2007.) i *Del do mene* (2017.), u svrhu očuvanja dijalektalnog govora. Pjesme su joj objavljene i u više zajedničkih zbirki, a dosta pjesama joj je i uglazbljeno. Preminula u Puli 3. svibnja 2024. godine.

DAR OD BOGA

I korica kruha ku Bog mi je da
kako svit je velika ko se s tobom dili

Žepi su proškuljani ma srce je puno
za nkega malo ma mi smo stili

Da i nas ubajde da dojde za dar
ta ljubav od neba za ku smo molili

LJUBAV

Povi mi kamo poč
ki put zibrat
kemu se dat
pokaži mi unega
ki je samo zame
ki će me iskat

Mislin da san dite
ne moren razumit
koliko si velika bila
uni ki ne vidi
ti ne razumi
a ja san stila

Ljubavi prez kraja
tu si zastala
i name se nasmihla
ja san te poznala
na srce kalala
i cilo življenje dorovala

DAŽ

Ta put nisu kosti bolile
kad je daž z neba pljusnu
seno nisu pograbljali ni kunpir posadili
mokra drva doma su dopeljali
da se malo scide pod voltu su hi kalali

Ma rabilo je oganj naložit i jis spravit
aš dica su bila mala i lačna mater su zvala

Na ugnjišču cok dimi je i plamika
svi su suze trli aš hi je za oči ujida

Mat je laveč na komoštre stavila
i palentu zakuhala

A nonica je u kantunu sidila
i pomalo bičve krpala
da imaju kad u školu pojdu

A une stare prestare ke su čuda dic pasale
une će bit dobre kad za baloton budu tekli
mogar hi je na prsti podrizala
aš su njin bile male

Tako je to bilo ta dan
kad je Bog na nebu plaka
tako i sad plače
kad vidi kamo ta svit gre

DRAGO DRAGUZET

Rodom je Barbanac, a rođen u Puli 1951., gdje se nakon školovanja zaposlio u *Uljaniku*. Od 1972. svira vijolin (usna harmonika), pjeva u crkvenom zboru i uči svirati crkvene orgulje, a 1978. počinje se baviti folklorom, kao svirač miha i ostalih istarskih instrumenata. Od 1980. izrađuje 6 vrsti izvornih istarskih instrumenata, te podučava njihovu svirku i izradu. Glagoljicu počinje pisati 1993. Poeziju piše i govori od 1985. Objavio je samostalnu zbirku pjesama *Fina preja* (1994.). Pjesme su mu objavljene u zajedničkim zbirkama susreta *Verši na šterni* (Vižinada), *Beside u jatu* (Barban), u zajedničkim zbirkama *Literarnog kluba Uljanik*, kao i u nekoliko antologija čakavštine. Osim poezije, piše i kratke priče iz života istarskog čovjeka. U zadnje vrime pjeva, pleše, svira, nastupa i govori svoje i zajedničke stihove sa creskom pjesnikinjom, suprugom Avelinom Damijanjević Draguzet. Živi u Puli.

KURAJA

Nu nu učini malo mista
eli stavi veči stol
z uvega
počelo se trunit delo
i pušti na miru uno
ko tucka na vrati
i i i
domisli san se
još unega na podu
ča ga je prah pokri
njega samo nabrojiti
rabilo bi vrimena
a za učinit ma učinit
muči muu-či
sveno na kraju
nasmihneš se
kad je koje delo
upravljeno
ala kuraja moj kuraja...

NAŠA MAT

Lice zgromičano
kako več put
preorena zemlja
eli kamik
vrimenon utučen
spodoba i kori duba
od stotin lit
na oblake
zmišane od vitra
još čuda temu slično
ma zad svega tega
skrita i poznana
milinja i teplinja duše
z čuda besid
zrečena spišena
nedopišena
NAŠA MAT

ZDIBLJAN ZAREEDIT

Z bačve broke
z bukalete popit
domači kruh sir
špaleta jis
divku i cikoriju
z rakijon zalit
čovik bit
MA ZDIBLJAN

Kamamila i čaj
sperena voda limunada
drže te za uzada
kruh bili
salamica brez
unega horelolola
kako kokoš gola
ma ne daj Bog kafe pit
fumat na bukine
tr IMAŠ KININE

Ninega z domačin ufendit
HOJ SE ZAREEDIT !

BISERKA DRNDIĆ

Rođena je 15.12.1959. u Puli, s prezimenom Camlić. Do svoje 14. godine živjela je u Camlići. Nakon toga se s roditeljima i sestrom preselila u Pulu. Završila je osnovnu školu u Barbanu, a srednju školu i Pedagoški fakultet u Puli. Svoj radni vijek započela je u Osnovnoj školi *Neven Kirac* (sadašnja OŠ Šijana), gdje je radila do mirovine kao učiteljica razredne nastave. Po zanimanju je diplomirana učiteljica razredne nastave, a od rujna 2023. je u mirovini. Živi u Puli. Ljubav prema poeziji je njegovala i kod svojih učenika. Pjesme je počela pisati u srednjoj školi i nastavila sada u mirovini.

BESIDE Z ŠUFITA

Beside moje domaće,
nisan vas zabila!
Na šufitu san vas držala,
u lipu hartu uhartala.

Puštila san da počivate,
dok ne buden za vas
vrimena našla i šufit ubašla.

Došlo je vrime kad više ne rabin teć,
pak moren u pjesmah
domaću besidu reć.

I nikako mi je srcu milo,
kad vas moren z šufita zvadit
i domaće beside nukice vadit.

Z vas njin štorjice povidan,
ča njin više ne more nidan.
Z vas i pjesme pišen,
malo žbaljivan, pak i brišen.

Ma, napro san kuntentana
i na vas, sve više i više,
namurana.

DID I NUKI

Did me je Cvitka vajk zva,
a zač, nanke Bog ne zna.
Svaken je nuku drugo ime zdiya,
aš je drugajči bija i tako stija.

A mi smo, tri nuki, kako jedan svi bili.
Oko plotu bimo skakali i dida šakreto špijali.

On bi spod jakete zvadija bocu i skrija unutra u plotu.
Mi smo je uzeli, babi dali i zajno znali da smo žbaljali.
A baba je za boce znala, ma se munjena držala.

Vidija je did ča mi delamo, da se z ognjen igramo.
U hižu nas je namamija, kračun na vrata stavija.
uzeja deblji prut i sve po redu počėja tuć.
Još se i napro smija, magari je napro srdit bija.

Nismo se nikada više z njigovima bocami igrali,
aš da će nas joped stuć, napro smo zapoštali.

VIRA U BOGA

Kad mi je teta umrla,
prika čuda lit,
moj utac je počea molit.
U crikvu je doša
i po hostiju poša.

Mi smo se, sva fameja,
usnili i pogledali.
Ča se je to gambijalo,
nismo znali.

Sestra i ja
smo se šakreto smijale,
i ko nan ni bilo do šale,
aš tetu smo zakopale
i oca u crikvi špijale.

A on je hostiju pojjja
i nikako je miran bija.
Počea je virovat u Boga,
kad je zgubija nikega svoga.

NEVIA GLAVINIĆ

Rođena je 1959. u Puli, u kojoj je provela djetinjstvo i mladost, gdje je završila osnovnu, srednju ekonomsku i Višu ekonomsku školu. Po ocu je iz Prhati, a po mužu Barbanka. Majka je dvoje odrasle djece. Pisanjem stihova počela se baviti u nižim razredima osnovne škole, na književnom jeziku i na čakavštini. Pjesme su joj objavljene u školskim, katoličkim i priručnim časopisima i knjigama. Godine 2017. objavila je samostalnu zbirku pjesama *Ča topli dušu*, a 2018. pobjedila je na međunarodnom natječaju *Trojica iz Gradišta* (Gradište kod Vinkovaca). Živi u Barbanu.

SUNCE NAD ISTRON

U mojemu kraju biseri niču kako pečurke pokle dažda,
ma ovo blago ko reste z srca, naša je domaća besida najdraža.

Kad zlatno sunce z mora izroni i digne glavu zgor naše Svetice
mισεc zapre oči i u hip se sakrije, u zelenilu Učke spravi svoje lice..

Sva se lipota duž Istre razlije na istočnoj strani z Opatije i Brseča,
kala se u valu Raškega kanala od Trgeta, priko mora, do Rovinja i
Poreča.

Na putu zdolun ubajde Brijune, ti raj na zemlji na srid mora,
tamo kadi dijamanti niču i rađa se duga zgor čudovitih dvora.

Ja, lipo mu je zgor te lušece, ma u Puli ga čeka jedan dragi kamen,
da mu ubajde sve otprte barkune naše Pulske krune,
naše Istre znamen.

Tombula se sunce po toj pulskoj rivi, dok se jutro budi i pomalo diše,
cembaju se barčice i galebi na njima, a jedan poeta novu pjesmu piše.

Sunce glavu diže, z daleka pozdravlja sve doli na jugu i do
Kamenjaka,
a kad najjužniju stopu Istre, pozlati blagoslovljena je ura svaka.

I kada cilu našu Istru ubajde, na meni najdražemu mestu se frma,
tu kadi me je dragi zdavna dopelja, sad tu mi je doma, tu san i ja.

Kad na kraj dana i sunce zapre oči,
a mισεc srebrne kulfete prosiplje,
u Barbanu je mir, u mojen srcu pir,
a zvizdice plešu zgor zemlje najliplje.

ISTRA RAKAMANA

Moja lipa Istra sva je rakamana, z najlipšin kolori lipo piturana,
zelene se polja, ulike i brajde, svako oko sebi nešto lipše najde.

Crveni se zemlja ku Istrijan ore, čisti beli kamik kupa plavo more,
a ovi kolori u srca su stali, kada su bandijeri hrvatskoj pripali.

Kako bistra voda duša njoj je čista, nima lipše zemlje, ni naroda ista.
Tu i usrid zime nikada ni zima, ašto teplo srce moja Istra ima.

Težačke se ruke u zagrljaj šire, mih i roženica kada se zasvire,
ubrne se kotula i noga za nogon, kad se tila zavrte na polku i balon.

Eko, neka znate, još san van reć stila,
da se nisan ufalo jušto tu rodila...
Jena me je zvizda majčici kalala
da njoj buden sve na svitu me je darovala.

Zdravi su pensiri ke u srcu nosin
i vesele štorije s kima se ponosin,
ašto Istru vole i ljudi i dica...
Istra je zaspravlje zemlja, mat i preteljica!

ŠTORIJA OD ŽIVLJENJA

Ja nis imala šoldi, ni zdravlja, ni moć za dignut sidro i po svitu poč
i nič me ni potezalo da se levan tamo „priko grane“ da ča prekuran.

Neki su u puste štorije verovali i zadnju munidu u
svitu špendali,

svoju mladost i pretelje napuštali... , sad za se reču da su štipidi bili!

Oni su svoj život tujini regalali, a ja nisan stila ni kad su me zvali
i nis verovala da samo partit treba, aš tamo nidi šoldi padaju z neba...

Ne, ja nisan bila... , ma bilo hi je čuda kima je draža bila tuja gruda,
pak su голу dušu fureštiji dali i svoje mlade dane tujini prodali.

Meni je moja mat kako zvizda svitila i svašto lipega za život me nava-
dila,

a moj otac je timun fameji bija i u slogi nan dobro življenje skroijsa.

Ko nan ni jušto svaki dan bija na volju, mi stešo nismo želili fameju
bolju,

aš naša mlada leta, kako kadine od zlata, roditelji su skovali za mene i
brata.

Ma, kako u svako življenje kapne suza,
tako je deštin života i moje drage uza!

Dali su mi sve na svitu i zato njin fala...

Sad hi više ni, ma ja bin hi tornala!

To su puste želje ke svejnu štoriju išću
i svaki dan nanovo srce mi pretišću,
aš ja san preveć sama i zavajka ću bit,
dokle jedan dan zasvin ne napuštini ti svit.

Mojih trih više ni, samo ja još dišen
i o svojoj fameji veru istinu pišen...

Ja nisan stila partit da hi puštini same,
a sad za moju tugu nijedan ne nudi rame!

Forši san na ten svitu jušto zato ustala
da povidan štoriju od življenja ka me je kapitala.

SARA GRGORINIĆ

Rođena je 13.10.1994. u Puli. Školovanje je započela u Osnovnoj školi Barban, nastavila u Gimnaziji Pula te završila na Filozofskom fakultetu u Rijeci, smjer kroatistika te se dodatno educirala kao učiteljica mentalne aritmetike. Osim u nastavi, radi kao voditeljica na Radio Korzu (Rijeka). Članica je literarno-recitatorske sekcije KUD-a Barban. Svoje pjesme objavila je u zbornicima *Beside u jatu* i *Riječke perspektive*. Živi u Rijeci.

KAD POČINJEŠ VOLIT

Učer.

Jutri.

Danaska.

Novi svit.

Novi smih.

Isto sunce.

Zajde.

Van tebe.

Na nebu ga ni.

U krilu ti spi.

ŽIVKA KANCIJANIĆ

Rođena je 1950. u Hreljići. Živi u Vodnjanu. Piše poeziju i prozu na čakavštini i hrvatskom standardnom jeziku. Objavila je samostalne zbirke poezije: *Komo moje duše*, *Zrhi ud udori*, *Između Njega i mene* i *Zog na laštri*, te 2023. prozno djelo *Vija lipa*. Zastupljena je u sve 4 zajedničke zbirke Literarne udruge *Cvitak* iz Vodnjana, čija je i suosnivačica, a to su: *Raznobojni cvjetovi*, *Razglednice u ogledalu*, *Zagrliti zvijezde* i *Obrisi srca*. Pjesme su joj objavljene u nizu zbirki i zbornika: *Verši na štrni*, *Beside u jatu*, *Susret riječi Bedekovčina*, *Recital Josip Ozimec*, više izdanja *Kulture snova*, časopisu *Zvona i nari* i dr. Zastupljena je i u pjesničkim panoramama *Seljanski susreti 1992. - 2012.* i *Verši na šterni 1994. - 2013.*

UNO NIŠTO

dok smo se
za ruke držali
i skupa zvizde gledali
vajk san pensala
da u tvojih oči
i moj pensir spi

kad je jena
zvizda padala
i suza mi ganula
ti si reka – homo
vani je rosa

skupa smo valje
život špendali
ma meni još
uno ništo fali
ne moren ti reči ča
kad tvoja duša
to ne pripozna

MOJ UJAC

ud vajk je malo besid ima
svu je forcu u delo pritočija
dan mu ni upera
za sve ča je učiniti stija

Uljanik, boška, kampanja,
doma puna štala
trde težačke ruke je sve to čekalo

u sunčestoku, dok je selo spalo
njigov je traktor brnčija
u kasnu večer
dok se po hižah luče gasilo
još je u tezi blago tendija
eli z traveršon ud korama
tuje pastole načinja

vajk z istin osmihon, kako da mu je
na crlenen ubrazu štampan
z teplinjon u oči
dani su tekli u težačkoj mudrosti

prima stotoj se huzu,
ni se tužija ni prije ni sada
veliki je kus života u škrbi za dicu pasa
sad mu šćere, zeti i unuki tornivaju ljubav

JUTRO POKLE PIRA

Još mi je prid oči čaro uno jutro pokle pira
kad su nan se teple suze mišale
i dolgo nas zagrljene držale.

Mati je doma tornala, a ja san ustala svoju gnjizdu tkati.
Na prag san se uprla i suze ronila,
dupla hi je ljubav gonila.

Jena za mater, druga za muža.
Ud praga stina se spod njih potila, a pomaknuti se ni dala, peza srcen
zjuštana u livelu nju je držala.

Bilo je pokle grdih i lipih, svašto nan život pariča,
ma ljubav z fundarina srca,
materina ljubav, se zlimbati ne da.

I danas ko mi sanj dušu ponese tamo di tilo ne riva,
ja slutin sviralu s kon srce trepi,
materin glas ča dušu još topli.

Prag na ken smo se uno jutro rastale, je uzdavna z vrati gambijan,
ma na materin spomen
suze teču jušto kako u jutro pokle pira.

Vajk mi se para da mati me gleda kako bili anđeja nidi z neba,
ja ga zazivljen kroz cili dan
i ča god delan tako laglje uperan.

ELIS KONOVIĆ

Rođena je 3.10.1975. u Puli. Odrasla je u Jovićima na Proštini. Osnovnu školu pohađala je u Malim Vareškima i Krnici, gdje i započinje njezin interes za pisanom riječi, kroz recitatorsku i literarnu grupu. Srednju Tehničku školu, smjer građevinski tehničar za visokogradnju, završava u Puli, a od tada radi u istom geodetskom uredu. Velika inspiracija su joj ljudi i njihov život, rodni kraj, tradicija. Voli prirodu, fotografiju, glazbu, knjigu. Uz pomoć obitelji i prijatelja, otvorila je dvije *Male slobodne knjižnice* - kućice za knjige, u rodnim Jovićima i u Jurićev Kalu. Svoje pjesme objavljuje redovito u zbirkama *Beside u jatu*, a do sada je radove objavila u više od 40 zajedničkih zbirki i u 3 samostalne. Živi s obitelji u Jurićev Kalu.

DA SI TU

Da si tu,
da te za ruku držin.
Da si tu, da se z tobom činin.
Da si tu, najdraža,
da si više moja,
malo manje svoja.
Da si tu,
z žepa bin zvadi škatulicu,
ča je nosin bliže srcu.
Da si tu, životu ne bin zamirija,
ča san se siromah rodija.
Da si tu,
zgor oblaki bin skočija
zvizde pobra, ti hi regala
i samo te volija,
volija, volija...
Da si tu, da te za ruku držin
i se činin...
Da si tu,
do miseca i nazda bin hodija
i samo tebe
volija.

AMIKO

(u sjećanje na nedavno preminulog pjesnika Branka Valića iz Raklja)

Čujen, govore, da si ša na drugi svit.
Na bolje misto.
Da ćeš gori u miru počivati,
Anđeli te čuvati.
Ne znan ko bin se složila.
Vero bin se i škometila,
i ko nisi vajka bi dobre volje,
da ti je ode s nas bilo bolje.

Amiko...
Čujen govore, da si bi napro pravi.
Pomoga, ko si maj moga.
Da će ti se gori svi portuni dopriti,
da ćeš po nebeskoj svili hoditi.
Ja bin se škometila, da ti ni preša bila,
da ti je draže bilo s nas kafe popiti,
kakov verš po domaću zapisati,
kega pofruštati, kega pofaliti.

Čujen, govore, da si poša doma,
u te zlatne dvore.
Ma, škometila bin se, da ne baciljaš.
Zdolu gledaš i štimaš.

Suha gruda, oštra stina,
čovika je učinila.
Amiko, laka ti bila!

NOĆ UD GNJEVA

(U spomen na žrtve rata. Inspiracija – žrtve i sudbina šajinske tragedije)

Noć prez kraja. Škurinju riže vris,
u prsi takiva se gnjev, u oku sviti bis.
Takova bo, nikada više.
U hiži prez krova, drščuć ruka, svidočanstvo piše.
Zatresa se svit. Kaluni olovo bljuju,
jedan po jedan, junaki padaju.
Plače mati. Ne more frmati.

Tuji korki po kortah stupaju.
tuje škornje u blatu od krvi i suz timbro puštaju.
Dimboke su jame u zemlji poštenih,
još dimblje brazde na srcu ranjenih.
Noć prez kraja. Sve razrušeno, speštano, dišvano.
Bajunete luštre, mež rebra zabadaju.
Jedan po jedan, junaki padaju.
Mati plače. Sama na svitu, ustati će.

Bataljun beštij, peštaju, ruvinivaju, ruše.
Bataljun fureštih, prez milosti, prez duše.
Plače mati. Nidan zoru neće dočkati.
Noć pasiva, gnjev krepiva.
Bogu ruke, nikada više takove muke.

U hiži prez krova, ruka ne dršće više,
svidočanstvo piše: Kuraj znova se raja.
Na kreli golubice, bili dan dohaja.
Slobode glas u ljudan se budi,
hudoban, nebo neka sudi.

ALEN KONTOŠIĆ

Rođen je 14.3.1976. u Puli. Osnovnu, srednju školu te Fakultet ekonomije i turizma Dr. Mijo Mirković, završio je u Puli i 1998. stekao zvanje diplomiranog ekonomista. 2001. je završio dopunsko pedagoško-psihološko obrazovanje nastavnika pri Filozofskom fakultetu u Puli, a 2011. poslijediplomski znanstveni studij poduzetništva i makroekonomskog managementa na Fakultetu ekonomije i turizma u Puli te stekao znanstvenu titulu magistra znanosti. 2018. je završio dvije revizorske specijalizacije u Zagrebu, a 2023. stručni studij međunarodnog poslovnog prava u Ujedinjenom Kraljevstvu. Od 2001. radi na Sveučilištu u Puli, a radio je i u drugim znanstvenim ustanovama i poslovnim subjektima kao vanjski suradnik. Objavio je više znanstvenih i stručnih radova i članaka. Od ranog djetinjstva bio je umjetnički nadaren: 1988. je bio najmlađi crtač stripova u bivšoj Jugoslaviji, sudjelovao na EX temporama i dr.

TONDULON

Na Tondulon je did moj hodija,
ud kadi je trinajst crikvi daleko vidija.

Na Tondulon je did moj hodija,
kadi je vodu frišku s izvora pija.

Na Tondulon je did moj hodija,
z unuki svojima

o lipoti prirode govorija.

Na Tondulon je did moj hodija,

z unuki svojin hi učija:

kako biti čovikon boljin,

kako štimati tuje i voliti svoje.

Danaska moga dida, nažalost, više ni,

na Tondulonu vode friške nideri ni,

a smeće ud svuderi strši.

Z MOJEGA BRKUNA

Z mojega barkuna
sunce me budi,
livade zelene,
bale sena ud kolora zlata,
nebo plavo,
oblaki bili...

Još se sičan
kako da je učera bilo.
Čuda lit je pasalo,
livad z mojega barkuna
više danaska ni,
samo čuda hiž za turište,
a kojih nideri nanke ni.

DENIS KONTOŠIĆ

urednik zbirke

Rođen je 13.6.1959. u Puli. Po zanimanju profesor inženjer strojarstva (magistar edukacije), zaposlen u Istarskoj županiji kao viši savjetnik za ceste i cestovni promet (2004. do danas). U poduzeću *Uljanik*, Pula, radio 23 godine (1981.-2004.) kao projektant, menadžer za kvalitetu i rukovoditelj odjela održavanja. Predavač strojarske grupe predmeta, u više škola i učilišta, preko 30 godina (1985. do danas). Načelnik Općine Barban u 4 mandata (2001.-2017.). Pjesme su mu objavljene u 4 samostalne zbirke pjesama: *Suncu se ubrnut* (1993.), *Dih* (2007.), *Vorihi dih* (2012.) i *Sunčestok* (2022.) te u 50-ak zajedničkih zbirki, zbornika i antologija: u 6 zbirki *Literarnog kluba Uljanik*, u zbirci antiratne poezije *Via crucis Croatiae – Istarska molitva za Lipu našu* (1992.), u 31 zbirki *Verši na šterni* (1994.-2024.), u zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.), u antologiji modernog istarskog pjesništva *I ča i što i kaj* (1997.), pjesničkim panoramama *Seljanski susreti: 1992.-2012.* i *Verši na šterni: 1994.-2013.*, u zbirkama pjesama na labinskoj čakavici: *Merlići od ca* (2015.) i *Čakuloda na Turjone* (2016.), u 12 zbirki *Beside u jatu* (2012.-2023.) te raznim časopisima. U razdoblju 1988.-1998. pisac i govornik humorističko-satiričkog čakavskog lika *barba Mate* (Radio-Pula, Radio Istra, Glas Istre). Urednik je 10-tak zbirki čakavskih pjesama istarskih pjesnika, te urednik 14 zajedničkih zbirki susreta barbanskih čakavskih pjesnika *Beside u jatu* (2011.-2024.). Član uredničkoga odbora zbornika *Barbanski zapisi*, sv.1.-12., znanstvenog skupa u čast barbanskog kanonika i književnika Petra Stankovića, te autor desetak stručnih članaka (tehničkih, povijesnih). Član je *Istarskog ogranka Društva hrvatskih književnika*. Ima status hrvatskog branitelja (ličko ratište, prva crta bojišnice – 1994.). Živi s obitelji u Orihi.

ÏMAN TËBE

Mojoj ženi Dorini

Tëpla ti rûka,
za mõje mrzlîne...
Tëplo ti tîlo mëdno,
za mõje ledenîne,
za nõci prëz spånja,
za nõci dùge...
Sřce ti tûče...
Trëpîř...
Gorîř...

Nîman ti
čûda za dät...
Ïman sãmo sëbe.
Ka i pëkljar sãn,
sãm, gøja i bøs, mřza,
u lëdenen Grãdu.
I ti mõja si sãda!
Sãmo mõja.
Ča dîř?

Čîsta ljubãv.
Čîsta ka i sùza.
Prëz grîha nãs teplî,
prëz čûda besîd.
Nî tëřko tËbe volît!
Tëřko je dõčkat,
za ljubãv se nãřu
z jenîn lancûnõn
pokrît.

NÎ KRÄJ

Življenu našen raskuštranen

Udahnüt
čistu âriju
z rânega jütra,
pünu cvîća
ud pramalîća;
čüt kâko se
z svitlovînon
po tîlu razlîva,
vêla je srîća.

Dîh náš,
plîtak i krâtak,
je ka i mi,
rastrëpljeni,
rasâjeni svi,
zagübljeni...,
ka i da
smîron bižî,
ka i da ga nî.

Udâhni, nu!
Ma, nâpro, nâpro!
I umîri hipâc!
Nîš ne ûjde.
Propensâj! Mîrvu laškâj!
Zaklîmaj ko çëš!
Îš, lîp je dân!
Svîti sünce.
Nî jöš kräj!

PLÊS GOČÂNSKI

Gočancan Starega Gočana (Golzana vecchia)

Käd te
môre uplähne,
z dalèkega,
mâlega tëbe
na vîh Gočäna,
sûzno ti büde,
cûtiš vâle i dimbîne,
u hîpu mäljahren
čüda znâš.

Pramalîce
nösi âriju mëku,
dîh cvîca i zelenîne,
mekljästu dûšu,
känat vëselih tîci,
rõsu laštêcu,
udôr böške...
Tën svên
hîp se dâš.

Blâvo je nëbo
zgôr Gočäna.
I zvîzde božičnjaka
bîstro laštê.
Uvôde je sve
drugâšlje.
Dûše Gočânci
plêšu i kantäju.
Vône to znäju!

DIVNA KONTOŠIĆ

Rođena je 6.4.1950. u Puli (rođ. Čabrunić), gdje i danas živi. Osnovnu školu završila je u Vodnjanu, a gimnaziju pedagoškog smjera i školu za administrativnog radnika u Puli. Bila je zaposlena u *Okružnom sudu* i na *Pedagoškom fakultetu* u Puli, a 1989. otvara samostalni ugostiteljski obrt, gdje je radila do umirovljenja 2001. Druženje sa bojama, crtežima i pisanje pjesama, započela je u ranim školskim danima. Tijekom školovanja bila je član literarne, likovne i dramske sekcije. Vrlo rado piše, slika i bavi se keramikom. Pjesme su joj objavljene u zajedničkoj zbirci orišanskih pjesnika *Na brišku* (1999.), te u zajedničkim zbirkama *Radost postojanja* i *Beside u jatu* (2013.-2023.).

POZABLJENA LIPOTA

Hodeć po ubreslen putu, di se nikad z vozon
ili držeć za ruku h maši hodilo,
dojti ćeš sinko na vrh, a vrha ni ki Tondulon se zove.
Misto di likovita trava na suncu i vitru reste,
ka dugi i zdravi život svakemu obečiva.
Kad tote dojdeš, neš ni znati da si na vrhu vrha.
Ubrni se okolo, neš ni virovati,
oko tebe crikva do crikve, više nego prsti na obih ruk.
Od Pule, Vodnjana, Bala, Peroja, Fažane, Galižane, Juršići,
Svetvinčente, Kanfanara, Žminja i sve do Rovinja.
Lipota za lipoton, a zvoniki kako gospodari
svoje misto pripoznaju, ma ni samo to.
Livo ud Tondulona, pasati velike stine, ubrazdene, izdubljene,
pune gromače, skrivena spod visokih dubi, na lipoj stini
mala crikva Svetega Petra vrlih lit tamo stoji.
Oko nje kanali di su ljudi rakiju pekli,
a spod stine velika škriła di se od nevrimenta narod i blago skriva.
Tužna i sama zabljenja ud ljudi i vrimenta,
pokredena, devaštana, s oltaron u vali i drugin kamenjen hićena.
Tote su naši starci, iz svih dalekih misti, s kih se zvoniki vide,
došli pokle škole na veliko slavlje, kantali, igrali, vola pekli,
veselili se litu i kuntenti doma hodili.
Na zidu su prvi poljupci zapisani bili, prvi šegreti mladetinje,
a danas pozabljena brižno čeka svakega prolaznika.
Obresla od grmi i drače,
moren samo reći da moja crikva plače.

ZNATI ĆEŠ

Pokle toliko lit
triba biš znati svaki moj pogled
kad te prati.

Znati ćeš zašto ti ruku stisnen
kad pojdeš spati,
znati ćeš zašto mučin
i u srcu grč iman,
kad te tužnega gledan.

Znati ćeš zašto najviše volin
kada sviriš našu kantu
ku i ti voliš.

Znati ćeš kad je naša ura
da se nazad ubrnemo
da vidimo ča si učinija.

Znati ćeš voliti vrime,
misto i ljude ki su ti pomogli
da nan bolje bude.

Znati ćeš da moje srce
dok si tote s nami
h tebi vuče i pomalo tuče.

Znati ćeš,
ja znan da ćeš znati
i kega triba zvati.

KOKOŠJA POSLA

Eko, ništo ću van reći, to ni štorija već istina prava.
 Ud samega početka, pratin he i čuvan,
 hranin, čistin i gonin spati.
Po cile dane štocaju po podu i pinjati, preću u štali i po korti teču.
 Pušti he u vrt, prava je to gozba,
 rasteču se, pod grmlja i auti skriju, preću i kantaju.
Trava je kako ud kose pokošena, a oko dubi zemlja sva rasprećena.
 Kuntente svako toliko u štalu poteču da garme jajima pokriju.
 Kad sunčevzahod pomalo pasiva
 petehi kokoše zovu da je vrime spati poj.
Sve pomalo h njima teču i unutri si svoje misto išću.
 Petehi su nervoži, zovu i zovu i ne znan ča išću.
 Kokoš jena mala, prez perja na hrbatu,
 vero pomalo u kortu se uputila.
 Kad ju je peteh ugleda, na nju je skoka,
drugi mu je pomoga, treći na zemlju hitija, a četrti na sve skoka.
 Svaki je svoje učinija, stresli se i u štalu pošli.
 Kokoš se pomalo smučeno digla i u štalu uputila.
 Tako je to š njon, a i više puti je vani noć učinila.
 Pensala san da forši ni kapila
 da mora s drugin kokošami poslušna u štalu poj.
 Ma, jopet isto se ponavlja,
vajak ona čeka da pojde u svoje dvore i da petehi svi skupa je kore.
 Bi reč, da to ona čeka, ni to za nju kaštig, nego njoja želja.
 Štorija gre i dalje, a ona svoju viciju ni zgubila.

MARIO KONTOŠIĆ

Rođen je 3.2.1949. u Puli, gdje je završio osnovnu školu. Oba roditelja su mu bila iz Orihi. Srednju školu završio je u Puli, 1966., za zvanje automehaničara, a 1972. školu za vozača motornih vozila. Od 1971. do 1992. radio je u veletrgovačkom poduzeću *Istra*, a do odlaska u mirovinu, 2003., radi u vlastitoj automehaničarskoj radioni. Tada se mogao posvetiti svijetu umjetnosti, sviranju harmonike i slikanju. Član je *Medulin-Arta*. Sudjelovao je na više skupnih slikarskih izložbi. Pjesme su mu objavljene u zajedničkoj zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.) i zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2015.-2023.). Živi u Puli.

MOJA MIKELA

Svako jutro kad se ustanen,
 prid vrati me čeka,
 smiron ništo povida,
kako da govori da se malo levan.

 Ja niš ne kapin i tiran je van,
 a ona na pod do mene se hiti,
 ubrača i vrti kako da me moli
 da bi rad s nami biti.

Dok s palicon po hrbatu je gladin,
 kako propelo se ubrača i vrti.

 Počne presti,
kako da se zahvali ča je razumin.

 U lavandin skoči,
s glavon se riva da mrež uši je gladin,
 aš ona u ten uživa.

 Kad se štufa, skoči i van biži,
 aš i ona svoga dela ima,
 a prid njon je cili dan.

 U podne se torna i sve to ponovi,
a na večer na stolicu do mene legne
 i čeka novi dan.

DVI ŠTARČICE

S terace san hi gleda i ušerviva
kako su se levale i pomalo zdolu uputile.
Žena sprida, u jenoj ruki palica,
u drugoj sprticu drži, a za njon Belina ništo brontuliva.
Poli čerišnju i uliku bi pasale, a poli mendule bi se pofermale,
briskvu i uliku zapasale i do kokošinjca rivale.
Belina se na travu hitila i čeka
da gospodarica štalicu otvori i Paju, Pepu, Tatu i Matu.
Kad z garme jaja žena pobere, gambija vodu i hranu njen da,
Belina se ustane i svoj parat zamerita.
Kad je jaje popila, uzad gospodarice bi se skrila i pomalo zgoru se
levale.
Poli ulike i briskve bi pasale, ma poli mendule bi se pofermale,
zgoru uz uliku i čerišnju pasale i do Belinine hižice rivale.
Belina bi sila, digla glavu da njoj kadinu zaganča,
ruke njoj polizala, za jaje zafalila.
Av... av! - u šest poklepodne bi se lajući javila,
kako da bi rekla: Ala, homo zdolu kokoše zapriti, aš još malo noć će
biti!
Uzad žene bi se uputila, zdolu partila i vajk ništo brontulala.
Poli uliku i čerišnju bi pasale, poli mendule pofermale,
a zuz briskvu i uliku do korte rivale; Paju, Pepu, Tatu i Matu u štalicu
zaprle.
Zgoru se levale, ud ulike poli briskve do mendule rivale
i tote se malo fermale,
zuz uliku i čerišnju do Belinine hižice rivale.
Sila bi i glavu digla, ruku polizala da njoj se zafali
da je i večeras do kokošinjca z gospodaricon prošetala.
U svoju hižicu bi legla, aš se jako strudila kumpanjajuć gospodaricu
svoju,
a sutra je joped to čeka, aš kokoše u rano jutro joped zovu.

ANITA KOROMAN

Rođena je u Kavranu 1949., udata u Prhate, majka dva odrasla sina. Osnovnu školu završila je u Puli. Kao djevojka, radila je u Italiji, a potom je duži niz godina bila sezonski radnik. Domaćica je i jako voli domaću besidu. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2018.-2023.). Živi u Prhati.

KAMO GRE OVI SVIT

Dragi moji ljudi,
kamo gre ovi svit?
To nidan ne more kapit.
Kambjalo se vrime
i ljudi nisu kako i nikad.
Danas samo govore
o pametnoj inteligenciji,
a svi su pamet zgubili.
Stari ljudi su dobro govorili
da svako lani bolje je bilo.
Ovi danas nan nude
prazna obećanja,
prez krijancije i poštovanja.
Fala bogu,
Istrijana će teško dopeljat do kraja,
jer Istra naša je kus raja
i to nan daje čuda kuraja.
Svaki dan spominju A. P.,
a mi istrijani drugačije pensamo
i imamo tri P. P. P.
ča znači: poisti, popiti i

Budimo svi veseli,
zakantajmo u našen raj,
da nan do sto lit
Beside u jatu duraju!

NEVIA KOŽLJAN

Rođena 18.3.1961. u Puli, gdje je završila srednju školu i *Pedagoški fakultet*, te stekla zvanje nastavnice predškolskog odgoja. Živi i stvara u Goleševu, nedaleko Barbana. Već 40 godina bavi se aktivno kulturnim amaterizmom, kao članica KUD-a *Barban*. Autorica je tekstova dviju monografija koje je do sada objavilo Društvo. Članica je *Hrvatskog sabora kulture* i dobitnica priznanja 2018., 2020. i 2021., kao zavičajna pjesnikinja. Piše poeziju, haiku, kratke priče i novele na čakavskom dijalektu i hrvatskom književnom jeziku. Članica je udruge *Kultura snova* iz Zagreba i još nekoliko nacionalnih udruga pisaca i pjesnika. Do sada je objavila dvije samostalne pjesničke zbirke na čakavskom dijalektu: *Škatula ud spomeni* (2018.) i *Od zemlje do neba* (2023.). Poezija i proza su joj do sada objavljene u 110 zajedničkih zbirki u našoj i zemljama regije.

UD JEDAN PUT

Zagrmilo, zalampalo
ud sunčezahoda,
šajete su počele hitati
na pravo Boga.

Ud jedanput
su debele kaplje
z škurih oblaki
kako suze potekle.

Suha zemlja željno
je čakala daž,
ma ko ljude pitaš
ki zna bi li ga
svi poželili.

Krstijanu vajak
ništo ustane
ča još ni upravija,
pak bi mu daž
delo skabija.

STAROST

Poli ognjišća u kantunu,
did brke frče, pipu pipá,
sideć na drivenen karigunu.
Ča je došlo na ta svit pensa.

Nidan drugo nima lazno
frmat se, sist, počinut,
poćakulat, pak povidat
kako je sada i ča je bilo.

Svima je sila nikamo teć,
vajk su u žmanji i preši,
ne znaju tužni te li rivat
to bijato vrime ulovit.

A vrime gre hip po hip,
pasivaju dani, zmaknu se,
nič ne pitajuć pusta lita
u jedan hipac prolete.

Vred pasa raskantana mladost,
pasaju žalosti i trpljenja,
kó sebe se dva-tri put obrneš
i već starost na vrati tucka.

ŠEGOVI MAČAK

Gospodar je na mljavu
zavisija kobasice,
lipo su zadavale
mačku su želju delale.

Smiron hi je merka,
do njih doj bi bija rada,
po kužini se je šeta
dokle ni napensa.

Z škrinjice je skočija
drito na veltrinu,
na kombolu se zakolemba
i jenu kobasicu je popá.

Napro je zrompalo
kad je mljava pala
i sve kobasice doli prosula,
gospodarica je dotekla
z metlon mačka udrila.

Ma njemu niš ni portalo,
samo se je ubližnjiva,
kobasica je na sigurno
već bila spravljena.

DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ

Rođena je 6.5.1998. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, klasičnu gimnaziju u Pazinskom kolegiju, a 2022. završila je preddiplomski studij ranog i predškolskog odgoja na *Sveučilištu Jurja Dobrile* u Puli. Od svoje desete godine članica je KUD-a *Barban* u plesnoj i recitatorskoj sekciji. Pisati je započela vrlo rano, a za svoj 18. rođendan izdala je samostalnu zbirku pjesama *Mrež oblaki* (2016.). Pjesme su joj objavljene i u raznim zajedničkim zbirkama. Živi u Goleševu kraj Barbana.

DOMISLI ME

Domisli me,
molin te domisli
me..

kadi je usta oni kuščić
plavega neba
i ko je ki vidija
kadi mi je z borše pa
odor rožic
ča zdavni san nabrla??

Puštila san po putu
i toplinu sunca..
Puštila san i grst
sritnih suz..
I spletene pensire..

..ne moren hi naj..

A napeštala san se po tih stazah..
I tornivala san se nazad...

Ma ni hi..
...i hi ni...

Ko ča ud tega foši najdeš
Magari uzmi za se..
Veruj mi... lipo je u sve to se zamotat..

A ja... ja ću nikako i bez
Svega tega pasat.

POPIT ĆE ZEMLJA

Teško sunce
žetvenjaka
visoko zgor svega
pešta...

A tamo nidi...
lirate rasute
čuva krasa...

...i grije hi...
...i kaplje njen šari pot...

Jeno jutri...
bele... prazne kvadre
vitar će nosit...

a sve lipote ča su bile
žedna će zemlja
popit.

LUCIJA KRELJA

Rođena je 4.11.2006. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a sada je učenica 3. razreda srednje *Strukovne škole* u Puli. Od 2. razreda osnovne škole, članica je folklorne, recitatorske i vokalne grupe KUD-a *Barban*. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2019.-2023.) i *Kako ča zvoni va Žminje* (2019.) Voli prirodu, životinje i druženje s prijateljima. Živi u Hrboki u peteročlanoj obitelji.

KOPRIVA

Poli zida, u kantunu
kadi najlipša rožica
 reste i cvita,
 ona stoji.
 I iman strah
 da me ne bi.
 Mičen z rukon,
 mičen z nogon,
 ma steši me ćepa.
A moja ruka peče,
 gori i se crveni.

LIPI MLADIĆ

Črne lase kako karbun,
a oči zelene ka i rubin,
ma vero lip mladić
kako i tić.

Na kantunu
na svojen mistu on stoji
tretu biru pije,
a ki zna ki
španjulet nažginje.

Gleda i obraća glavu
ko bi mu došla
ona mala
ka mu se pjaža.

A, ta lipa mala
bila bi njegova
samo kad bi manje
pija i fuma.

MILAN PAČIĆ

Rođen je 1961. u Puli. Po ocu je iz Pačići, a baba mu je bila Foška Licul iz Želiski. Piše na čakavici i književnom jeziku. Pjesme su mu objavljene u 2 samostalne zbirke pjesama: *Nek nam duša nebo ljubi* (2008.) i *Žitnica misli* (2012.). Zaposlen je kao vozač autobusa u *Pulaprometu*. Živi u Banjolama.

KRIŽ NA VAZAN

Biš, bin
Ča biš, vero bin
Ča vero biš, ma vero pak bin.

Moreš, moren
Ča moreš, vero moren
Ča vero moreš, ma vero pak moren.

Ala šu, draga moja, hoj u konobu
po bukaletu bilice
i z šufita skalaj
dvi domaće kobasice,
aš san cilu noć križ nosija
ko bin "njega" kapija
ma san grdo žbalja
fidajuć se u se
i nanke ne moren zamisliti
ča si za nas prova
moj Isuse.
Ali sada znan, lipa moja,
kakov križ ti nosiš svaki dan,
a ja san prova samo za Vazan.

POD KRIŽEN

Gledan zgorun i pensan,
da sve vidin i sve znan.

Slušan, ko bin čuja i zapošta,
a "on" mi kušelja
ma ne porta,
ni da vidiš, ni da čuješ,
aš u tvom srcu za vajk ću stati
samo ko moreš, pod križen,
svojon suzon grihe si uprati.

ŽELJKO PAULETIĆ

Rođen je 2.4.1951. u Rovinju. Ima ceransko-barbanske korijene. Profesionalno se bavio pisanjem gotovo tijekom čitave karijere provedene u turističkom marketingu (promidžbeni tekstovi, sinopsisi, scenariji, prijevodi i dr.), a sklonost poeziji bila je stalno prisutna, ali nedovoljno prioritarna. Slijedeći preporuke, poslao je svoje pjesme na neke pjesničke susrete. Tako je postao član *Hrvatskog sabora kulture* i *Kulture snova*, a u zadnjih nekoliko godina pjesme su mu objavljene u 30-tak međunarodnih zbirki poezije. Rado se odaziva i nastupa na pjesničkim susretima. Piše na standardu i na čakavici. Bavi se i fotografijom. Član je rovinjskog *Centra za vizualne umjetnosti Batana*, gdje je izlagao u više zajedničkih izložbi. Profesionalno je još uvijek aktivan kao interpretacijski i virtualni vodič, te kao prevoditelj engleske stručne literature pri međunarodnoj izdavačkoj kući. Živi u Rovinju.

ŠUMSKA VILA

Vilu san šećuć po boški sritija,
jušto prelipa mi je bila,
neka se šnjon malo pofrman
i počakulan, to da bi stila.

Pak san posluša ča je stila reći.
Da srića na putu je, ne u boški i vrići.
Kamo biš rad rivati, ča ti je meta -
kad znaš, na putu tamo niš ne smeta.

Na praven putu biti, po njemu hoditi,
srce tvoje srićon puni i daje kuraja,
kad na cilj dojdeš, velika čeka te fraja.

Kad vidila je vila da san se nasmija,
kuntento je malo zdahla, pak
srićna bila ča san sriću kapija.

ŠTRIGE I ŠTRIGUNI

Od vitra na kružeri tanac,
tancaju štrige i štriguni,
u kolo se vrteć sve brže i brže,
visoko se dižu neka manje strže.

Blokana je danas kružera,
ne sporadi plesarini,
ma sporadi uprenjenosti
štrigunan da ne zustaneš.

Plesarinan jušto je svejeno,
pod ruku vitar kumpanjaju,
ki šviče, kai gulpine kad cviče.

Uprenjenik štupi se i čudi,
ni ni mudar, ma ni ne zna,
trajna nina nena priroda da kanta.

VORIŠANSKA MALVAZIJA

Malvazija vorišanska, loza
kojoj ljubavi ne manjka,
ne manjka njoj sunce ni vedrina,
daruje nan bačve pune vina.

Konoba ga friška čuva,
pod gredami pršut visi,
sir se na škanciji ubraća,
Vorihi srićni - protivna se svaća.

Na gnjištu trpije i mulete,
zgor nape se luštraju bukalete
za kume, zrmene, barbe i tete.

I za druge lipe svate,
srcu vorišansken drage,
ča nevisti dari nose pune bisage.

ANA PAUS

Rođena je 5.8.2001. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju Ekonomsku školu u Puli. Studira na Fakultetu za odgojne i obrazovne znanosti u Puli. Članica je KUD-a *Barban* i njegove literarno-recitatorske sekcije. U slobodno vrijeme voli pisati i čitati čakavštinu. Njezine su pjesme objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2016. - 2023.) i *Kako ča zvoni va Žminje*. Živi u Orihi.

FALA TI MORE

Da ti moren dojtj svaki dan,
tebi lipen, plaven, dimboken,
da mi grde pensire zipereš
i dok se lelaš da mi kantaš,
a ja da z tobon
zatančan.

Pak tako,
dok se ne štofamo
i ti i ja.

Da ti moren dojtj svaki dan,
tebi mirnen, nemirnen, daleken
i da se smijen dok te gledan
kako mi z suncen blištiš,
pak te nosin na sebi
i kad se nebo škuri.

I da moren tako,
s tobon bin gledala
kako sunce gre spat.

Fala ti more ča me čekaš,
z lita u lito,
od sunca do sunca!

MARKO PEKICA

Rođen je 20.3.1943. u barbanskim Šajinima. Novinar, pisac i pjesnik, scenarist, umjetnički fotograf, režiser, profesor i gost predavač na hrvatskim fakultetima s temama iz komunikologije, marketinga i odnosa s javnošću. Magistar edukacije suvremenog hrvatskog jezika i komparativne književnosti, a specijalizirao se u komunikologiji i PR edukaciji (1980.). Režirao je više od 150 propagandnih filmova i reportaža te preko 300 radio poruka. *Udruženje propagandista Hrvatske* proglasilo ga je komunikologom godine; na kongresu IAA-a u Barceloni 1992. izabran je u 40 najvećih svjetskih uglednika iz područja komunikologije; *No limit festival*, 2007. u Sarajevu, uvrstio ga je među 6 najpoznatijih komunikologa regije... Dobitnik je brojnih nagrada za filmska i radijska ostvarenja u New Yorku, Cannesu, Portorožu, Zagrebu i Beogradu. Poeziju piše na čakavskom narječju, a do sada je svoje pjesme objavio u časopisima *Epoha* i *Hrvatsko slovo*, u 18 zajedničkih zbirki pjesama: zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2023.), zbornicima *Matice Hrvatske*, *Ogranak Umag* (2012.-2014.), i u SAD-u, u antologiji svjetske poezije (2001.). Godine 2015. objavio je svoj prvi literarni CD pod naslovom *Istro mila moja, lipa mati moja*, a 2016. zbirku pjesama s istim naslovom. Objavio je i samostalne zbirke pjesama *Kadi su vni dani* (2020.) i *Brkasto vrime* (2021.). Živi u Zagrebu.

MOJOJ DRAGOJ ADI

Ado moja lipa, ti znaš da si
za mene od vajka sve na ven svitu bila.
Ma tako kako si mi večeras lipa i draga,
nikada nisi bila.
Gledan te i uživam u tvojoj lipoti.
Ne znan kako ti reći
da si mi tako draga, da si mi tako mila.
Ti si za mene najliplji cvit, moj najdraži sanj
kega neću nikada prestati sanjivati ja.
Ado moja lipa,
najveća ljubavi moja, cili svit to zna,
koliko te volin ja.
Ti me na životu držiš,
za tebe, za našu dragu ščer Eliju
i našega dragega zeta Branka, živin ja.
Tako san ti, Ado moja draga, nikad pisa.
A, denas kada si mi teško bona,
još te više volin
i još više za tebe škrbin i dragen Bogu
za tebe se molin.

DOMA ĆU SE TORNATI

Još kako malo dite
u svit san poš
i doma još nisan doša.
Ma virujte mi
doma ću se tornati.
Po mojoj kampanji želin joped šetati.
Doma ću se tornati
i z mojin dragin ljudima
naše lipe stare kante kantati,
po našu kušeljati,
briškulu i trešete, mauš i moru zogati,
prid crikvon burelati,
na teraci balon plesati i srce si kuntentati.
Ustara san i jako patin,
doma se moran tornati.
Duša mi plače, u meni sve bliska i grmi,
toliko tega me vuče,
toliko lipih spomini
na najsrćnije dane mojega života
svaki dan i noć pensan.
Doma se moran tornati i u miru
u mojen rodden kraju zaspati.

ZNAJ SVOJ PUT

Ako ne znaš kamo greš,
nikada nećeš
tamo kamo si poša rivati.
Ako znaš kamo greš,
već si tamo riva.
Imaj svoj put,
po njemu hoj
i nikada nećeš žbaljati.
Vajka ćeš
na pravo mesto
i u pravo vreme
rivati.

ELIA PEKICA PAGON

Rođena je 16.9.1971. u Zagrebu. Hrvatska pjesnikinja, publicistica, marketinška stručnjakinja i umjetnička fotografkinja, magistrica edukacije, glavna urednica digitalnog časopisa *Epoha*, portala za kulturu komuniciranja. Kći je poznatog hrvatskog komunikologa Marka Pekice, rođenog u barbanskim Šajinima. U Zagrebu je završila osnovno, srednje i fakultetsko obrazovanje (studij engleskog i talijanskog jezika i književnosti). Završila je i poslijediplomski studij amerikanistike. Usavršavala se u Italiji i Velikoj Britaniji. Novinarskim radom bavi se od rane mladosti. Radila je za više multinacionalnih kompanija, gdje je obnašala dužnost direktorice marketinga i prodaje, te vodila odnose s javnošću. Poeziju piše od rane mladosti. Piše na hrvatskom i engleskom jeziku. Objavila je tri zbirke pjesama: *Sama* (1998.), *U podnožju neba* (1999.) i *Ljubavne pjesme* (1999.). Poeziju je objavljivala u raznim domaćim časopisima i zbornicima, te u SAD-u, u više antologija svjetske poezije na engleskom jeziku. Piše i prozu. Objavila je knjige eseja: *Globalno usijanje* (2008.), *Manifest humanosti* (2015.), *Oči našeg vremena* (2015., 2016.), *The Wisdom of Aramis* (2018., engleski jezik) i *Putem duha* (2020.), te svoje najopsežnije djelo (1.147 str.) *Na Diogenovu putu* (2010.; knjiga intervjuja s istaknutim ljudima iz raznih područja ljudskih djelatnosti). Živi u Zagrebu.

KOMPLIMENTI

Lipu besidu
vajka ću rado čuti.

Na grdu besidu
gljuha ću biti,
glavu ću ubrnuti
i naprid pojti.
Komplimenti?
Ne volin he!
To je sinjal
za na uzbunu.
Zajno ću zazvoniti,
alarm ću uključiti
i glavon prez obzira
čja ću ujti.

LJUBAV

Ljubav dela čudesa,
ljubav nas opija,
kako najslaje vino.
Ljubav pojačava u nami
vno ča zaspravlje smo.
Ljubav srične ljude
dela još srićnijima.
Ljubav dobre ljude
čini još boljima.
Darivajmo
jeni drugima
ljubav i
radujmo se životu!

INTEREŠ

Oči našega vrimena
su oči ke vide
samo vnontar
kada vide niki intereš,
u protivnon naš vid
kako takov ne postoji.
Kako bi
oči našeg vrimena
progledale
i uši našeg vrimena
bolje čule
ni potribno čitati
Crvenkapicu,
već mrež ljude
vrći niki intereš
i budimo sigurni
da će zajno bolje
čuti i bolje viditi.

BARTOL PEREŠA

Ivan Neruda

Rođen je 24.8.1945. u Bičići (otac Barbanac - *Vicalja*, majka Roverka - *Kadeta*). Osnovnu školu pohađao je u Šajini, a srednju školu, elektro smjera, i majstorsku školu završio je u Puli. Studirao je ekonomiju. Poslovni je čovjek, izumitelj i pjesnik. Bavi se izumima i inovacijama, s kojima je postigao, na svjetskim izložbama inovacija, značajna priznanja. Poezijom se bavi od djetinjstva. Svoje pjesme potpisuje pseudonimom *Ivan Neruda*. Pjesme su mu objavljene u nekoliko zajedničkih zbirki pjesama *Literarnog kluba Uljanik* i susreta *Verši na šterni*, kao i zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2023.). Živi u Puli.

LIPA

Carolina Amerikana došla je na more u Pulu.
Na Đardini, u srcu grada, upoznala je Nerudu.
Mlad, visok, jako zgodan, ma kalamit za lipe žene.
Pošli su na more,
zajno je popelja na Zlatne stijene.
Očarala ga je lipota,
našla mu je na srcu tanku žicu,
zavolija je zdnola duše,
skršila ga je kako malu žbicu.
Šetimana na moru je pasala.
Ljubav na srcu je ostala.
Volili se jako, to je dar od Boga,
ljubav velika ni mala.
Na rastanku suza je na cicu pala.
Pošla, a letera je došla.
Z velikin slovi piše:
“Ti si moja prva ljubav i bija si mi prvi!
Bilo mi jako lipo, bija si mi drag,
pokle tebe neće biti drugi.
Volin Te, ti si moja radost i lipota,
voliti ću te cilega života. Toja lipa Carolina“

IVE BABIN

Još ni u školu ni hodija,
sve molitve na pamet zmoli,
u školi najbolji, ni čuja
da zakon ljubavi ne postoji.
Kad se do uši srcen i dušon zaljubija,
glavu je zgubija.
Nona mu je vajka govorila:
„Grda kumpanija i lipe žene,
na štrambu štradu će te popeljati,
zato vajka pitaj mene!
Triba si z početka znati
da lipa žena neće samo z tobom spati!
Kad se lipa žena zaljubi,
ne pita se pamet, srce njoj zapovida.
Ona ni više samo toja, ona je svačigova.
Naša si zgodnu mladu i njoju lipotu,
sad si je drži i pati u životu!“

ROSAMARI

Bila mi je najlipja u školi,
zavolija san je do boli.
Volija san je tako, ona mene manje,
to je kad se voli.
To je vrime valjalo zlata,
namurana srca nisu mala vrata,
bili smo vajka skupa,
a sutradan na puntamenat ni došla.
Poša san je ja šeko doma jiskati,
ma ni stila dopriti portun.
Došla je na brkun i je rekla
da mi neće i ne more oprostiti,
da su njoj preteljice rekle
da san pored nje ima žensku drugu.
Naša ljubav je pošla u prah i vitar,
neće pomoći ni Sveti Petar.
Zaprla je barkunade i brkun,
u hižu je pošla,
nikad više ni došla.

NENSI PEREŠA LICUL

Rođena je u Puli 1983. Djetinjstvo provela u Šajini. Živi u Puli. Po struci je profesorica hrvatskog jezika i književnosti. Maturirala u pulskoj Općoj Gimnaziji na temu *Ljubavna žudnja u poeziji Vesne Parun*, diplomirala na Filozofskom fakultetu u Rijeci na temu *Čudesna i fantastična bića u hrvatskoj srednjovjekovnoj prozi*. Radila kao novinarka u digitalnim i tiskanim medijima, te bila urednica informativnog programa TV Istre. Danas piše za portale, sudjeluje kao gošća pjesnikinja na raznim susretima u knjižnicama i školama, objavljuje prozu i poeziju od 2004. na ovamo. Stihovi su joj uvršteni u brojne zajedničke zbirke, *Verši na šterni* i *Beside u jatu*, kao i u knjigu *Barbarizam u barbanskim Šajinima* i zbirci *Erato '04*, kada dobiva priznanje *Međunarodnog Instituta za književnost*, a za doprinos književno - umjetničkom stvaralaštvu u Republici Hrvatskoj. Autorica je brojnih dokumentaraca koji tematiziraju nematerijalnu istarsku kuturnu baštinu, te voditeljica brojnih programa. Za sebe tvrdi da se u pisanoj riječi najbolje izražava i kako će pisanje zauvijek biti njena ljubav.

ŠAJINI, 9.01.2024.

Ni pošteno da su van drugi presudili kraj
i da se ne moremo naj
ni na placi, ni na coku, poli crikve,
u kortu,
u Šaraji na dnu brajad...
Ili u snu....

Da na hip vrime makne koltrine
i da svi budete tu.
Da me po šajinski zazovete Nena
pak da s vas buden uno ča san
i da me volite kako mi fali...
Da san joped dite na jedan dan.

U miru san zdavni...
aš znan, da i kad svit pomunjesa,
ne gasi se nikad iskra
u unen
ki je z vognja zresa.

TI

Vitar me je propunta,
vrime me je skonšumalo,
lišće mi je u oči letilo,
pasivali su miseci,
ljudi oko mene, a ja pusta.

Hitila se u more, ni pomoglo.
Masirala čakre, pila trave,
hodila bosa, zaprla oči.
Ušla u sebe, zašla z sebe,
pristala na sva uzaludna
postmoderna čudesa,
i nikako se riješiti tebe.

U mene si uresa.

BESIDE U JATU

Niki para da se beside
same pretaču,
ma to je krvavo delo.

Ja he tešen, klešen,
brusin, močin i sušin.
U strahu da ne ujdu.
Pak he taren,
pak se maknen i joped njen se tornan
i
štijen kako da san ja vi
i kako da te beside nisu moje,
kako da he prvi put vidin....

Kroz mene gredu,
od štumiga u pluća, srce i mozak...
Ja se strudin
da van sebe ponudin.
Zapušena.

Ne znajući će li van se pježati.
U ven hladu dok nas litnja noć čeka.

Moje beside su vaše.
Uno ča daš, ne moreš tornati.

Foši će kakova kadi roditi,
pak sama bez mene živiti....

ALIDA PERKOV

Dr.sc. Alida Perkov, rođ. 1952. god. u Puli, počela se baviti poezijom i proznim sastavcima u srednjoškolskim danima, te su joj radovi objavljeni u više brojeva časopisa *Istarski borac*. U zrelim godinama objavljuje znanstvene radove i monografije iz područja društvenih i humanističkih znanosti, da bi se vratila poeziji u doba pandemije. Na susretu zborova *Naš kanat je lip*, u Poreču 2022., priređena je za mješoviti zbor njezina pjesma *Moj Ližnjan*. Za Susret zborova *Naš kanat je lip*, 2023., uglazbljene su njezine pjesme *Moj Ližnjan* i *Kalamari*. Godine 2023. ušla je prvi puta njezina pjesma u zbirku *Verši na šterni*. Živi u Ližnjanu.

NAŠE DRAGE BABE

Do Vrha su došle s live na desnu nogu,
pod hlad dvi drage babe.
Odavna ne nosu modrne na radost,
Ni bile košulje, ni kanicu,
Nego crni tisni facò i traveršu
I crnu kotulu s dumbokin žepin
u kin se vajk najde šaka mendul za dicu.
Ma su kuntente na kraju se sile
Z drugin udovican pod hlad.
I tako su cilu uru kaživale
Štorije od mora, bure i juga,
Lipih lit od kapuza i pomedorih,
Dic ke su rodile i zgojile
Unukih ki u gradu stojidu.
Pa su na kraju se digle
I po ure pomalon klempesajući pošle doma.
A vi, ča bite vi bija ča?

TUJE I SVOJE

Ti je draga maneštra, jota, žgvacet,
Ti gre buzara, fritaja, brudet?
Ča voliš naše more, buru i jugo,
Ili biš ništo drugo?
Češ sushi, paellu, irish stew,
Češ nudeln, hamburger, ratatui?
Domaću besidu ili street slang?
Ti delaju zdrhe roženice i mih
Ili od cajke stih?
Pensati ča bi bilo kad bi bilo,
Ili uzeti ča ti je od novih milo?
Eko ča znan i ča pensan:
Štimàti od svih najboje,
Ma sačuvati svoje.

DAMIR PLETIKOS KOROMAN

Rođen je 25.10.1963. u Puli, a djetinjstvo je proveo u selu Bateli kraj Prnjani na Barbaštini. Osnovnu školu je završio u Barbanu. Član je karnevalske grupe *Veli Vrh-Valmade* od 2004., za koju je do sada napisao 8 pjesama, koje su i uglazbljene. Predsjednik je udruge *Očuvanja domaće beside i maskara Puljštine 2013*. Idejni je začetnik karnevalske povorke u Puli, organizator prvog *Pulskog karnevala 2015.*, te idejni začetnik i organizator *Velovrške balinjerade 2017*. Radovi su mu objavljeni u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2023.), *Verši na šterni* (2012.), *More na dlanu* (2016.), *Teov put do prvog koraka 2* i na *Krčkom portalu*. Živi u Puli (Veli Vrh).

NI HE VIŠE

Lipo se je domislit
kakovo je to vrime bilo,
kad se je u žutu školu hodilo,
pak pokle škole na Korzu,
pod svojon ladonjon sidilo,
pak sjemenke i pizdaće ilo,
jako je to lipo vrime bilo.

Svaki dan kad bi škola finila,
Moira bi se na dnu Korza,
pod svojon ladonjon frmala,
kad bi kurijeru za doma,
za na Stoju čekala.

I petak je riva, a ja, ja bin pod ladonju,
poli Moire ša, da je natentan,
da z preteljicon navečer,
u disko Uljanik zajde van.

Danas ni Moire ni ladonje,
a ni disko Uljanika više ni.
Gambijalo se je sve.
A ja svaki put kad po dnu Korza pasan,
domislin se vrimenta z Moiron
i u to lipo se vrime tornan.

KUPINICE

Lipo se domislin
i dan danas
kako san kako dica
kupinice po ploti bra
pak he teti Jagici
u Camliće prodat ša
i namesto šoldi
bi mi teta Jagica
dala čikulatu ili ča drugo
ča bi za kupinice rivalo.

I svi drugi ki su
kupinice brali
svi bimo se u Camilići
z svojima brancini
punih kupinic stali.

Danas je niko drugo vrime
malih butižini za otkup ni
a i brat kupinice više ni ki
aš su priko noći
gospoda postali svi

SELO JENO OD DVI HIŽE

Spod Bateli
bili su Drakuni
selo jeno od dvi hiže
a u njima 21 duša
kad bi zakantali
kako mali
bija bin he sluša.

Rasuli se svud po svitu
u tujini zgojili su si dicu
vajk san misli
da će doma se tornat
kad svi skupa selo
pošli su prodad.

Ni prez vraga
zrečena besida
da koleno prvo stanje gradi
a koleno drugo da ga održava
i to treto
pak da ga sprodava.

ĐILDO PLIŠKO

Rođen je 9.11.1949. u selu Belavići, današnja Općina Marčana. Ekonomist je turističkog smjera, a radio je u poduzeću *Arenaturist* u Puli. Dugi niz godina bio je stalni suradnik *Pučkog učilišta iz Pule*, kao predavač predmeta *Kuharstvo*. Prve je pjesme napisao na ličkome ratištu 1993./94., gdje je bio zapovjednik satnije. Te su pjesme objavljene u *Hrvatskom vojniku*, listu ČA i knjižici izdanoj povodom 10. obljetnice *1. Domobranske bojne* iz Pule. Pjesme su mu objavljene i u zbirci pjesama *Literarnog kluba Uljanik* iz Pule, *Plamikaju beside* (2002.), te zbirkama susreta *Verši na šterni* i *Beside u jatu* (2013. - 2023.), a objavio je i samostalnu zbirku pjesama *U verše spleteno* (2006.). Živi u Puli.

CAPADIN

U selu je bija vajak gospodin,
poznat kako Martin Capadin.
Volija je imati kubiju konji,
š njon je hodija u Prodol Sonji.
Kupija je bičikletu „bijanki“,
brže je doša u oštariju janki.
Nosija je na kocke košulje,
maneštru je ija do škonkulje.
Volija je juhu spod njoki,
drago mu je bilo selo Hrboki.
Za kantati ni ima jako sluha,
ružmarin je ima uzad uha.
Mi imamo dva junačka sina,
Tonu Durasa i Martina Capadina.
Tri šćere su bile kantaduri,
kad su zakantale tresli su se baladuri.
Hodija je na kampanju u dolac,
za sve ti fala, moj ujac!

DOMAĆA BESIDA

Neka znaju i naša dica,
 ča je ča, kaj eli ca.
 To je starinska besida,
 ud naše none i našega dida.
Govoriš zaspravlje, foši škercaš,
 zajno ću znati ča pensaš.
 Ca, kova je naša,
 govore Tupljak, Labin i Raša.
Kaj, u Buzetu, Lanišću i Vodice,
 tartufi i susedi bez žice.
 Dolinja Istra govori ča,
 pušti nas, ma ne hoj ča.
Kad zasviri i zakanta Barbanac,
 punat u sridu i pokle tanac.
Čuti mišnice, sopele i roženicu,
 naučili su u školi i našu dicu.
Svakega Istrijana zdrhi pasaju,
za druge, dobro došli, neka znaju.

MARIJA ROJNIĆ

Rođena je 22.1.1970. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju *Medicinsku školu* u Puli. Godine 1995. diplomirala je na *Višoj medicinskoj školi* u Rijeci, a 1996. na *Pedagoškom fakultetu* u Puli i stekla zvanje nastavnika. Od 1998. zaposlena je u *Općoj bolnici Pula*, kao viša medicinska sestra. Njezine su pjesme objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2011. - 2023.), prvoj antologiji *facebook* pjesnika (2014.) i zbirci *More na dlanu* (2014.). Sudjelovala na mnogobrojnim susretima pjesnika, kantadura i svirača diljem Istre. Živi u selu Orihi.

KAŽUN

Grota na grotu se stavila,
kadi je i škčila rabila.
U krug je učinjen bija
i svaken se pastiru smija.
Mala je vrata sprida ima,
za poj unutra glavu si skala.
Brkunić je z boka sta,
dok je blago paslo,
laglje si he na oku ima.
Pinčuk je na vrh njega kuka
i vajka bi ništo povida.
Uno ča ni mat
ni svaki put znala,
pastira je kažun
čuda puti škapula,
od dažda i vitra,
od zime i sniga,
i suhega doma za blagon
tiho nasmihnut
odkumpanja.

TIĆI

Gardelin,
rebac,
lastavica,
kosić,
sraka,
šojka,
grlica,
škljuvač,
kragulj,
svake foze he je.
Perja njen se lašte.
Lipo šviču.
Gnjizda pletu.
I škodu niki delaju.
Ma da se ne zataru,
tuka he puštiti!
I oni, kako i ja,
imaju pravo živiti.

MISEČINA

Lipo vrime,
kako da je dan.
Miseć sviti.
Puna luna.
Štajun je
za intradu pobrati
i u konobu je
za spraviti
dopeljati.
U luni poberena
neće propasti
i do dalje
će durati.

KATICA ŠPADA

Rođena je 21.6.1955. u Trebižatu, Bosna i Hercegovina. Umirovljena učiteljica hrvatskoga i talijanskoga jezika. Djetinjstvo i mladost provela je u Žminju, gdje je i završila osnovnu školu, a potom upisala *Pedagošku akademiju* u Puli. Radno je iskustvo stjecala najprije kao učiteljica razredne nastave radeći u više škola. Od 1977. živi s obitelji u zaseoku Kvarantija pokraj Barbana. Radni je vijek završila kao učiteljica hrvatskoga jezika u *Osnovnoj školi Jure Filipovića Barban*. Godinama je vodila Literarno-recitatorsku i dramsku radionicu, sudjelujući sa svojim učenicima na mnogim literarnim natjecanjima i smotrama, postižući zapažene uspjehe posebno u literarnim izričajima na našoj barbanskoj čakavštini. Piše od osnovnoškolskih dana, nastavljajući tijekom srednje škole i fakulteta, a i kasnije sve do današnjih dana. Svoju vezanost za rodnu Žminjštinu rado izražava pišući i na žminjskoj čakavštini. Svoje pjesme redovito objavljuje u zbirkama pjesničkog susreta *Beside u jatu te* u pjesničkoj zbirci *Verši na šterni*.

MI KRSTIJANI

Preveć mučimo
Kad triba kušeljat
Kušeljamo
Kad triba mučat
Oči zapiremo
Kad triba gledati
Gledamo kad triba
Glavu ubrnuti

Za nazad gremo
Kad triba naprid pojti
Sprida se rivamo
Kad triba se frmati

I čuda puti
Tuji nas križi
Ne interešaju
Tuje vriće ne bimo nosili
Svoje kako nič
Drugima nakrgali

Priko mire se za
Stupidece poprčkamo
Va tuje korte
Prez rigvarda poglimo
Se rada narugljivo
Zahihotamo

Ma sprid svojega praga
Šporkecu ne vidimo

Mi krstijani
Ljudi pravi i štabeli
Čistega ubraza
Dritega koraka
Z glavon na visoko
Sprid kega to špeglja
Bimo se mogli
Dimboko
U srce
I dušu
zagledati

Z KAMIKA U CVIT

z kamika cvit
prez zemlje
sunca
rose
reste

ni bukivanja
vitrića
ni zakantivanja
tičića

duša se cvitu
zgromičala
razmrvila
umukla
usahla

NIVES TROŠT

koordinatorica i voditeljica Susreta

Rođena je 15.8.1957. u Puli. Iz Želiski je, udata u Prhate. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju ekonomsku i Višu ekonomsku u Puli. Bila je zaposlena u *Tvornici vapna Most Raša* 10 godina, a potom u SDK, ZAP-u i FINA-i. Aktivna je članica KUD-a *Barban* od njegova osnutka i voditeljica recitatorske grupe. Koordinatorica i voditeljica pjesničkog susreta *Beside u jatu* u Barbanu, od prvoga susreta 2011. do danas. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2023.). Živi u Prhati.

PEČAT SAN PUŠTILA

San pensala,
san stila,
i veliki plan učinila.

.....
Škatule san slagala,
štortovo dricala,
gobasto ravnala,
vigurasto kalmala,
sve san rivala,
kričko stiskala i držala,
ritko popušćala.

.....
San se kambijala i frmala
Teško je.
Sve san kalala.
Pečat san puštila
i još samo san JA ustala.

(mihošnjak, 2023.)

SUPA

Bukaleta
puna črnega vina,
pod vrh pečeni kruh,
malo papra
i par kapljic dobrega ulja.
Na miru tepla,
na miru slatka.
Nagni kume!
Pij...pij...
da ti uši zakrvave,
da ti lipo ugaja,
da dobiješ forcu,
da se čuješ čovik!
Črna, gusta, supa,
lik za dušu i tilo.
ŽIVILI!

(božićnjak, 2023.)

ŠPARUGE, BLJUŠT, LEPRINI

Štrped, veliki, zarešćen
Livo jena šparužina,
oko nje dosta šparug
Male su, pupaju, napro rivaju
Bit će frita ko tako gre naprid
Desno, čuda oštrega bodlja od leprini
Svi su zmišani,
Veliki, mali, tanji, deblji
Kako da su srditi jedan na drugega
Ki će prije narest, ki će kega dunut
Ki će bit najjači, najštabeliji.
A jedan veliki, šesan bljušt
Na vrh plotu stega je glavu,
Gleda malo livo malo desno
I pensa...
Bog zna
koliko će se jaji morat razbit
Za jenu šesnu fritaju učinit.

(marač, 2024.)

STEFANI TROŠT

Rođena je 16.4.2008. u Puli. Učenica je 1. razreda srednje Medicinske škole Pula. Članica je KUD-a Barban te aktivna u njegove tri sekcije: literarno - recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. Živi u Trošti.

VREDA GRE...

Vreda gre,
ne rivaš se ni obrnut,
a već si naresa.

Lita ti pasivaju,
a sve biš da,
da se
moreš tornat.

Sve biš da,
da sve ono joped
moreš pasat i
da ne moraš čuda pensat.

Ali vrime gre i
ono se ne torniva,
ča si pasa
si pasa.

Sad triba da
greš naprid i
da svoje finiš,
a ono od nikad
u srcu će vajk zustat!

ONI

Kad oni pojdu
Neće nan ki imat
Povidat štorijice
Kako je nikad bilo
I kako se činilo.

Oni put
Nidan više
Niš neće znat,
Ni nidan se neće poznat.

Od kega si,
Ča si, z kud si
Neće to još dugo durat.

Ma dok su oni tu,
Sve će na mistu zstat!

LORETA UKOTA

Rođena je u Pazinu 1961. Do udaje živi u Maretićima, a nakon toga u Glavanima, gdje radi kao knjigovođa. Pjesme piše od osnovne škole, koju je pohađala u Žminju, gdje su joj pjesme objavljene u *Čakavčićima*. Objavila je samostalnu zbirku pjesama *Lancuni na buri* (2003.). Nastupala je na *Veršima na šterni* u Vižinadi, a pjesme su joj objavljene u zbirkama *Beside u jatu* (2011. - 2023.) i u više časopisa. Piše na čakavštini i književnom jeziku.

PIR

Segutra su proliće profumano
I rascvitana briskva imali zakon
I čelice šare zuz njih su brnčale

Prizlatno sunce i rosa od srebra šoto braco š njin
Su bili svidoki
A vitrić z levanta je donesa tanac balo de kušin

Svati su in bile tri šparuge škure spod debla u travi
Da in nič ne fali s punon forcon škrbe
Kamerjeri mravi

Z graje malo dalje forši metar dva
Grdelin prelipi
Svojon milon kanton umisto kunfeti svih je darova

POVEČERAK

Suhi kusi kruha i korica sira
Jena preža soli i papra tantin
Ko je dvi tri kapi boljega ulja
Ojla la la la....
Voda, gamela, oganj plamika
Još kvarat od ure
Ma ke panada....

Rasklimani banak
Bršljive stolice, otava bilice
Barba Karlo klima i napit i sit
Tondi mačak prede
Godi povečerač
Na klinu zad vrati bareta na frontin
Pipe je šla kovat još jena žurnada....

ŠANTUL I KOLAČ

Već od po života
Korak naprid nazad dva
(težak je tremendi ma ga nidan ni bada)
Zuzanj konji bisni u galopu galopaju
Dišperan na kraju u debelen prahu
zad njih je zusta
pitajuć se zač?

Črna vrana na orihu
Skače i krači
Još pacjence imaj malo
Vidin da ti proti gredu
Šantul
I kolač

NINA VALE

Rođena je 14.8.2005. u Puli. Učenica je 4. razreda Srednje glazbene škole *Ivana Matetića Ronjgova* u Puli, gdje pohađa teoretski i instrumentalni smjer - klavir. Članica je KUD-a *Barban*, gdje djeluje u literarno – recitatorskoj i folklornoj sekciji. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama pjesama *Beside u jatu* (2018. - 2023.). Živi na Punteri.

PENSIRI

Ča ću kad školu finin?
Pula me zgojila,
od mene razumnu ženu učinila.
Škornjata zemlja me čeka,
a forši i plava Rika.

Priko Učke ne bin stila,
pokle faksa, z velikon željon,
doma se tornivan
čim u kurijeru buden sila.

Kamo će me puti ponest
kad se buden tornala,
to van sada reć
stvarno ne bin znala.

Ali srce tuče
kako i plesarini kad plešu balon
i znan da će Istra i Barbanština
zavajk bit moj dragi i voljeni dom.

ČOVİK OD RAKLJANSKEGA ČA

Rekli su mi otac i brat
da smo šesto kolino
ko je z Raklja došlo na Punteru.
Propensan je li smo kada
bili u rodu z Baloton
i ko je kega od mojih starijih pozna.
Veri Rakljanac i čakavac
ki je najviše volija svoj rodni kraj.
Zbog študijanja poša je ča
i tako študijan, sve ča je zna
po svitu je preženta.
Ni se torna
ma je "dragi kamen" vajka u srcu čuva
i na more
i mater
pensa.
Mate zvani Balota,
za mene je pravi
čovik od rakljanskega ČA.

ŽENO

Kad ti ča ne paše,
reči,
nemoj u sebi držat.
Nanki ne tentaj,
onega ki ti grdo govori,
svaki dan.

Bolje da si sama,
nego slabo kumpanjana,
zapoštaj!

Budi trda i svoja,
hiti plamik...
kad ti duša i tilo reču
da oko tebe sve
ni kako rabi.

MLADI PJESNICI

Osnovne škole Jure Filipovića, Barban

Mentorica:
MAJA GRIPARIĆ, učiteljica hrvatskog jezika

ANA BLAREŽINA

Rođena je 17.4.2012. god. u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. Pohađa povijesnu i kreativnu grupu, a najviše voli pjesmu, ples i glumu te kao članica školske dramske grupe i pjevačkog zbora nastupa na svim priredbama. Živi u Šajinima.

E DIDE MOJ

Dido poli ognjišća sidi,
i svoje noge topli.
Voganj kako sunce svitli i mulete topli,
dok baba bilu košulju kroji.

Ognjišće komoštre
čvrsto drži i nosi,
Na njemu veseli lavić visi,
dok baba tisto misi.

Kad dide želi pojti spati,
baba se počne karati.
Baba mašu drži
stari dido pipu dimi.

U tezi mali telac leži,
poli njega šara krava stoji.
Buče krava, buče telac
sve je pošlo na špac!

KAKO ISTRIJAN BITI

Jedan čovik po čakavski voli govoriti,
brajde delati i kortu kositi.

Ne voli u grad hoditi,
samo doma delati.

Traktor on vozi,
i dela po vinovoj lozi.

Koze i krave mora čuvati i
vodu njen mora livati.

Pokle mu žena pojde maneštru kuhati,
a on ženu neće da poslušati.

Samo vani želi biti
i tako trdo po istrijanski stati.

LORIN BLAŽINA

Rođena je 5.12.2012. god. u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. Voli plesati i glumiti na svim priredbama, pjeva u školskom zboru, pohađa kreativnu, povijesnu i dramsku grupu, a izvan škole pleše s barbanskim mažoretkinjama i u KUD-u *Barban*. Živi u Barbanu.

TO JE MOJE UGNJIŠĆE

To je moje ugnjišće!
To je moj dom!
Volin ga ja
Ne moren bez njega.

Kada dido side na škanjić
I pije vino z bukalete
Samo bi kanta
I kompaniju zva.

Na crikvi zvona zvone
Dragi ljudi se mole
Božić je tu
Kuntenti su veli i mali.

TEODORA CETINA

Rođena je 21.5.2012. god. u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. Voli šetnje prirodom, pjeva u školskom zboru, pohađa dramsku, kreativnu i povijesnu grupu. Rado sudjeluje u školskim priredbama, a pleše i s barbanskim mažoretkinjama. Živi u Rebićima.

ŠARI LEPTIR

Šari je leptir
Nebon letija.

Jenoj divojki
Na nos je zletija.

Pera je da je cvit
Lipa kako roža.

Plave oči
I usta crvena.

Hitala je latice tratinčice bile
Kako let leptira spod jakega sunca.

IVONA DUJAK

Rođena je 23.2.2013. god. u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. Članica je barbanskih mažoretkinja, a pleše i u KUD-u *Barban*. U školi se posebno ističe u dramskoj grupi te rado sudjeluje u školskim priredbama. Živi u Barbanu.

OGNJIŠĆE

Ognjišće gori,
dido se veseli.
Baba protivna maneštru,
a dido gre na feštu.
Dica će mu doj,
a on će z drugon
na večeru poj.
Baba je srdita kako ris,
Sada će brižna
svu maneštru sama pojist!

STEFANI POPOVIĆ

Rođena je 21.2.2013. god. u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. Voli jahanje, pjeva u školskom zboru, pohađa dramsku, kreativnu i povijesnu grupu. Rado sudjeluje u školskim priredbama i pleše u KUD-u *Barban*. Živi u Mavrićima.

ŽIVOT JENE STARE BABE

Svakega dana
baba gre kravan dati
a dido ripu brati.
I tako svakega dana
Ma ča se nismo štuvali
I još unuke čuvati
I svakega dana
po isten peštati.
Joh štufo san
Joh štufo san.

TILI RABAK

Rođena je 5.4.2012. god. u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. Jako voli crtati i glumiti, pjeva u školskom zboru, pohađa kreativnu i povijesnu grupu, a posebno se ističe u dramskoj grupi izvannastavnih aktivnosti te rado sudjeluje u školskim priredbama. Živi u selu Jurićev Kal.

BABINO DELO

Baba s facolon na glavi
Dok spi nidan je ne davi.
Kad baba od peršina riže list
Ne pitaš: „Baba ča je za ist?“
Baba dida moga voli
Ali š njin glava je boli
Baba Tomosa zna peljat
Još malo i na njemu pro će postat.
Baba moja je cool
Ali ne kapi ča je Redbull.

NIKA UČKAR

Rođena je 25.7.2012. god. u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. Voli pisati pjesme, crtati i igrati nogomet. U školi pohađa kreativnu, povijesnu i dramsku grupu te nastupa na školskim priredbama, a izvan škole pleše s barbanskim mažoretkinjama. Živi u Hreljćima.

ŽENE SVITA

Osmi mart je dan
Kada žene ležidu
A ne mučidu.

Neka muški gredu na delo
I neka sin
Kokoše regula.

Zrman neka čuva krave
Da vidi
Ča muke su prave.

Žene prije nisu mogle ča
Ma danaska se od njih
Svit zakuča.

KAZALO

Riječ urednika

DENIS KONTOŠIĆ, mag.educ.: *JATNO JATO BARBANSKO*5

Gost susreta i zbirke

JOSIP KLARIĆ, <i>Gračišće</i>	11
Dan ni dosta škur	13
Mahni s facolićan.....	14
Da san golup	15

Riječ pjesnika

MILENKO BAČAC, <i>Draguzeti</i>	18
Mojoj dragoj Mariji	19
MIRJANA BERNES GLAVINIĆ, <i>Jesolo (Italija)</i>	20
Snig	21
Jedan dan	22
Gnjizdo	23
LANA BROSKVAR, <i>Prnjani</i>	24
Osan škalini	25
Slike ke ne zblide.....	26
NIKA BROSKVAR, <i>Prnjani</i>	27
Dimboko korenje	28
Svidok života, čuvar vrim.....	29
KUD Barban	30
EDA BUDIĆ, <i>Žminj</i>	31
Pepelnica.....	32
Dido	33
Takni me	34

JASNA BULIĆ, <i>Vodnjan</i>	35
Lipa si Istro	36
Poletite tići	37
Na dobro ne gre	38
ORIANO BULIĆ, <i>Glavani</i>	39
Jutarnja	40
Škropac	41
Pljuču me	42
AVELINA DAMIJANJEVIĆ DRAGUZET, <i>Pula</i>	43
Dar od Boga	44
Ljubav	45
Daž	46
DRAGO DRAGUZET, <i>Pula</i>	47
Kuraja	48
Naša Mat	49
Zdibljan zaređit	50
BISERKA DRNDIĆ, <i>Pula</i>	51
Beside z šufita	52
Did i nuki	53
Vira u Boka	54
NEVIA GLAVINIĆ, <i>Barban</i>	55
Sunce nad Istron	56
Istra rakamana	57
Štorija od življenja	58
SARA GRGORINIĆ, <i>Rijeka</i>	59
Kad počinješ volit	60
ŽIVKA KANCIJANIĆ, <i>Vodnjan</i>	61
Uno ništo	62

Moj ujac	63
Jutro pokle pira	64
ELIS KONOVIĆ, <i>Jurićev Kal</i>	65
Da si tu	66
Amiko	67
Noć ud gnjeva	68
ALEN KONTOŠIĆ, <i>Pula</i>	69
Tondulon	70
S mojega brkuna	71
DENIS KONTOŠIĆ, <i>Orihi - urednik zbirke</i>	72
Iman tebe	73
Ni kraj	74
Ples gočanski	75
DIVNA KONTOŠIĆ, <i>Pula</i>	76
Pozabljena lipota	77
Znati ćeš	78
Kokošja posla	79
MARIO KONTOŠIĆ, <i>Pula</i>	80
Moja Mikela	81
Dvi štarčice	82
ANITA KOROMAN, <i>Prhati</i>	83
Kamo gre ovi svit	84
NEVIA KOŽLJAN, <i>Goleševo</i>	85
Ud jedan put	86
Starost	87
Šegovi mačak	88

DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ, <i>Goleševo</i>	89
Domisli me.....	90
Popit će zemlja.....	92
LUCIJA KRELJA, <i>Hrboki</i>	92
Kopriva	93
Lipi mladić.....	94
MILAN PAČIĆ, <i>Banjole</i>	95
Križ na Vazan	96
Pred križen	97
ŽELJKO PAULETIĆ, <i>Rovinj</i>	98
Šumska vila.....	99
Štrige i štriguni	100
Vorišanska malvazija.....	101
ANA PAUS, <i>Orihi</i>	102
Fala ti more.....	103
MARKO PEKICA, <i>Zagreb</i>	104
Mojoj dragoj Adi	105
Doma ću se tornati.....	106
Znaj svoj put	107
ELIA PEKICA PAGON, <i>Zagreb</i>	108
Komplimenti.....	109
Ljubav	110
Interes	111
BARTOL PEREŠA (Ivan Neruda), <i>Pula</i>	112
Lipa.....	113
Ive babin	114
Rosamari.....	115

NENSI PEREŠA LICUL, <i>Pula</i>	116
Šajini, 9.01.2024	117
Ti	118
Beside u jatu	119
ALIDA PERKOV, <i>Ližnjan</i>	120
Naše drage babe	121
Tuje i svoje	122
DAMIR PLETIKOS KOROMAN, <i>Pula</i>	123
Ni he više	124
Kupinice	125
Selo jeno od dvi hiže	126
ĐILDO PLIŠKO, <i>Pula</i>	127
Capadin	128
Domaća besida	129
MARIJA ROJNIĆ, <i>Orihi</i>	130
Kažun	131
Tići	132
Misečina	133
KATICA ŠPADA, <i>Kvarantija</i>	134
Mi krstijani	135
Z kamika u cvit	136
NIVES TROŠT, <i>Prhati – koordinatorica i voditeljica Susreta</i> ...	138
Pečat san puštila	139
Supa	140
Šparuge, bljušt, leprini	141
STEFANI TROŠT, <i>Trošti</i>	142
Vreda gre	143
Oni	144

LORETA UKOTA, <i>Glavani</i>	145
Pir.....	146
Povečerak.....	147
Šantul i kolač.....	148
NINA VALE, <i>Puntera</i>	149
Pensiri.....	150
Čovik od rakljanskega ča.....	151
Ženo.....	152
MLADI PJESNICI OŠ Jure Filipovića, Barban	153
Mentorica: MAJA GRIPARIĆ	
ANA BLAREŽINA, <i>Šajini</i>	154
E dide moj.....	155
Kako Istrijan biti.....	156
LORIN BLAŽINA, <i>Barban</i>	157
To je moje ugnjišće.....	158
TEODORA CETINA, <i>Juričev Kal</i>	159
Šari leptir.....	160
IVONA DUJAK, Barban.....	161
Ognjišće.....	162
STEFANI POPOVIĆ, Mavrići.....	163
Život jene stare babe.....	164
TILI RABAK, Juričev Kal.....	165
Babino delo.....	166
NIKA UČKAR, Hreljići.....	167
Žene svita.....	168

ISSN 1849-4331

9 771649 433991